

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

Kjeld Brockenhuus-Schack,

NR 9

JUNI 1918

2 AARG.

»Tilbage til Naturen«.

Der er i vor Tid ved at trænge igennem en Forstaelse af, at Livet som det leves af Nutidsmennesker særlig i Storbryerne hviler paa et usundt Grundlag og mere og mere bliver et blegt og blodfattigt, unaturligt og glædesløst Liv uden Lykke for de levende Mennesker samtidig med, at det nedsætter den almindelige Sundhed for de ufødte Slægter ved arvelige Dispositioner.

Man forstaa, hvorledes det kunstige, blodagtige Liv, fuldt som det er af ødelæggende Nydelser og taabelige, tomme Adspredelser, gør Menneskene ringere paa Sjæl og Legeme og derfor gør Livet mindre lykkeligt at leve. Og man forstaa, at det gælder om at »vende tilbage til Naturen«, først og fremmest for at hærde Legemet, men ogsaa for at lade Aanden fatte og undres over Naturens Storhed og derigennem erobre igen de gamle primitive og dog evigtunge Livsværdier, der giver Livet Indhold og Mening. —

Vi bringer i dette Hæfte paa Side 1 et Billede af en amerikansk Forretnings-Chef, der aabenbart forstaa at leve sundt og naturligt — mon en københavns Direktør, Fabrikant eller Grosserer i hans Alder kunde finde paa noget lignende?

Side 12 viser en gammel Spejder i en Artikel om »Det glade Vandrers Liv«, at den unge Slægt herhjemme er ved saa smaat at komme ind paa noget af det rigtige. Billederne Side 12 og 13 hører ikke til denne Artikel, men er taget paa en 6 Ugers Fodtur, som to unge, danske Polyteknikere foretog i Norge sidste Sommer. Ingen af dem har været Spejdere eller modtaget Impulser af nogen anden »Bevægelse« herhjemme — men har faaet Idéen af amerikanske Tidsskrifter. Var det ikke bedst om vore hjemlige store Tidsskrifter gav Impulser i denne Retning i Stedet for at bringe det meget intetsigende, kun »underholdende« Stof til Torvs, som de tror at Folk helst vil læse?

INDHOLD:

	Side
Tilbage til Naturen	1
Abonnements-Konkurrencen	1
Chefen paa Rekreative rejse	1
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	3
Det nordiske Spejdermøde i Gøteborg	4
To March-Sange	5
Naar Luftsejls bliver almindelig	6
Admiralens Dreng. Fortælling om Odderpatruljens Hændelser. Af E. Le Breton-Martin	8
Det glade Vandrers Liv. Af Torben Frederiksen	12
Woodcraft. Af Adjunkt Klavs Vedel	15
Protest	16
Nordisk Spejdersport	17
Fra Divisionerne	18
De graa Ulve	22
Den sidste Kartoffel	22
Æbletyveriet — og hvad derpaa fulgte. Fortælling af Torben Frederiksen	23
Den litterære Rubrik	24

Abonnements-Konkurrencen.

Udfaldet af den udskrevne Patruljekonkurrence vil desværre først kunne offentliggøres i Juli-Hæftet, da Abonnementerne jo ikke tæller med, før de har betalt for første Halvaar.

Abonner paa

Annoncer i

Vor Ungdom

Spejdernes Magasin

Nordens største Ungdoms-Magasin

Danmarks bedste Drengesblad

Tegn ny Abonnenter!

Prøv en Annoncering!

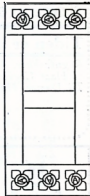
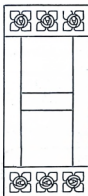
SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

2. Aarg.

JUNI 1918

Nr. 9

CHEFEN PAA REKREATIONSREJSE

Dette Billede forestiller ikke, som man ved første Øjekast kunde tro, en Skovarbejder, der holder Middag, men Chefen for et stort amerikansk Firma, der er paa — Rekreationsrejse!

I hans Virksomhed arbejder Hundreder maaske Tusinder af Folk, hvis Liv for det meste er stærket i Vaner, Traditioner og taabelige Fordomme, og hvorefter de fleste aldrig driver det til noget videre.

Det flotte Nydelseliv, de fører, og deres Sløsen Tiden bort paa Restaurationer og i Forlystelsesanstalter staar i det skarpeste Modsætningsforhold til Chefens spartanske og myreflittige Liv. Og naar hans Kontorister om Sommeren nyder Livet passivt ved de mondæne Badesteder, saa nyder Chefen det aktivt ved at kaste sig ud i det primitive Naturliv, med alle dets Strabadser og sunde Mandfolkeglæder.

Manden, som ses paa Billedet, blev, ved Amerikas Inddragelse i Verdenskrigen, berøvet alle sine kyndige Ledere. Han selv maatte da tage en meget alvorlig Tørn. Han blev overanstrengt og maatte have Rekreation — men mens enhver her hjemme vilde vælge et eller andet Sanatorium, drog han paa Vandring gennem de store kanadiske Skove.

Naar de tre Kar er i Kog indtager Chefen Rekreatiøns-Dinæren.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Hellerup 1313

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Juergensens Bogtrykkeri, Filistestrade 40, København.

MAGASIN
NORD

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00for Drenge: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.50

Foraaret kommer

Tiden er inde til at købe

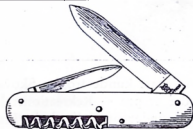
med Regn og Blæst

Regnfrakker, Vindjakker, Vindnederdele, Hammondbenklæder
af blaat Cheviot, Amerikansk Khakistof og Vindstof
Til Damer, Herrer og Børn

Spejderkorpsets Munderings-Depot
Nørregade 14 Telefon 3186

Engelske Knive

Sheffield

Østergade
Nº10

Elis Mellerup

Strandvej 159. Telf. Holrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff. — Horwitz & Kattentid.
A. M. Hirschprung & Sønnen m. m.

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Thraue
Nørregade 13

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Markiser og
Dekorationsarbejder anbefales.

Hell. 75. Strandvej 187, Hell. 75.

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
Strandvej 187. Telf. Helrup 75.

Gardiner & Portierer
ophænges. MØBLER betrækkes.
11, Helgolandsgade 11.

1113 x. Telefon Vester 1113 x.

J. WINBERG

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Bog- og Papirhandel.
FIOLSTRÆDE 33 (Hj. af Nørrevold)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Leverandør til

Københavns Div.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Ryggsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

VED LEJRBAALET.

Styrbjörn von Stedingk

Och det skall bli sagt vid hans unge år och det skall sägas igen:
Det är ingen nöd för det land och folk, där pojkarne handle som män,
där pojkarne grips om fanans stång, när minnens grepp var vekt,
och lyfts fanan i barnstro med kinder, som nyas ha lekt.

Var är du, gamle Henrik Stål? Tag gasen i din famn!
Nu äro dina sägner och den unge Stedingks namn.
„Ställ upp de finska gooserna" — man hör ju Sandels rådet.
Där kommer Dabehn, Adlercreutz, Sven Duvas breda bröst.

En leende från Schwerin: „Så skall en goos elias",
och Sandels nickar från Bijou: „Den där har räddat oss".
När Nordens fana bidade en vakt, att ej bli föllid,
då stod ett barn i vår brigad, en man, där han blev ställid.

Sen lyfte han fanan mot solens ljus, och det skall sägas igen:
Det är ingen nöd för det land och folk, där pojkarne handle som män,
där pojkarne grips om fanans stång, när minnens grepp var vekt,
och lyfts fanan i barnstro med kinder, som nyas ha lekt.

Scouter mottaga Styrbjörn von Stedingks stof vid ankomsten till Stockholm.

Styrbjörn von Stedingk var svensk Spejder och hörde till »Djurs-holms Spejarkår», men hans Far og Mor var finske, og derfor var han med i den svenske Brigade, der i Foraaret sendtes over for at hjælpe Finland. Han havde meldt

sig som frivillig og var kommet med skönt kun 16 Aar gammel. Man havde paa alle Maader søgt at overtale ham til at blive tilbage, men det havde været forgæves. Han vilde med. Hans Retfærdssans viste ham den Plads, han skulde

indtage i Striden, hans varmtbænkende Hjerte bød ham at indtage den, — det Land, der var hans Fars og Mors, var ogsaa hans.

Han faldt næsten straks, da han havde sat Foden paa finsk Grund, og den 28. April, en straalende

Foraarssøndag, fulgte Djursholms spejderne ham til Graven.

»Jeg har jo ingenting gjort —

Ved Graven bragte Greve Briger Mørner Styrbjörns sidste Hilsner til »Far og Mor, Søkende og Kammerater, Lærere og Venner.«

Styrbjörn von Stendingk, lille Kammerat! — — Det var Dagen før Stormen paa Tammersfors, den Dag du blev saaret til Døden. Man havde bragt dig til det store Sygehus, hvor Kampen hele Morgenen havde raset. Rundt omkring Bygningen laa Ligene af de faldne, hver Rude i det store Hus var slaaet ud, Varmerapparatene, det elektriske Lys og Vandlederne fungerede ikke mere. Man havde baaret dig ned i Kælderen. Uden for smældede Ilden fra Geværer, og Kuglesprøjter blandet med Kanonernes fjerne Drøn. Gennem Vinduene lyste det rødt fra brændende Huse. Hvor glad overrasket, hvor lyst var ikke dit Blik, da du saa op og fandt mig ved din Side. Du var saa smuk, som du laa, men saa bleg. Du lignede en græsk Barnebud af gennemsigtigt Marmor. Intet klagende Ord kom noget Øjeblik over dine Læber. Til »Røde Kors« Søstrene og mig sagde du hver Gang, vi spurgte dig, at du havde det godt, og du kun var saa ked af, at du ikke længere kunde være med.

— — Da jeg saa dig igen, var det blevet Nat. To Søstre med det »røde Kors« Bind om Armen lyste mig ned til dig med Stearinlys, som de bar i Hænderne. Du laa halvvaagen og smilede til mig. Jeg sagde til dig, at jeg kom efter Ordrerne fra vor General, og forsigtigt løftede jeg Tæppet for at fæste Tapperhedsmedaljen røde Baand paa dit Bryst. Men jeg studsede,

thi da jeg løftede Tæppet, saa jeg at du allerede bar en langt stateligere Dekoration. Trods Forbindingen var Blodet sivet gennem dit hvide Linned og havde dannet som et stort rødt Ordensbaand. Ved Siden af dette fæstede jeg Baandet, hilste dig fra Generalen, som takkede dig i Finlands Navn og kysede forsigtigt din Pande. Da saa du op. En uendelig svag Rødme bredtes over din blege Kind »men Majors«, sagde du, »jeg har jo ingenting gjort —«.

En Hilsen fra Pigespejderne.

Styrbjörns Forældre havde bedt om, at man i Stedet for at sende Blomster til hans Kiste vilde give Pengene til den svenske Brigades saarede og nødlidende. Der var kommet en Mængde Penge ind, og

alligevel dækkedes Kisten af et Væld af Blomster. Blandt disse fandtes ogsaa en Hilsen fra Pigespejderne med disse stolte Linier af Athenarnes Sang:

Härlig är döden, när modigt i främsta ledet du dignar
dignar i kamp för ditt land, dör för din stad och dit hem.

Detta höfves ju främst en yngling, medan han ännu
elskligt i lockarna bär värliga blommar
mornas krans.

Fager för kvinnor, ställig för män må han synas i lifvet,
skön är han ännu som död, fallen i slaktningens midt.

Lembcke

Det nordiske Spejdermøde i Gøteborg

En Række vigtige Bestemmelser.

Den 7. og 8. Maj afholdtes paa Palace Hotel i Gøteborg et Møde mellem de 3 nordiske Spejderchefer og Repræsentanter for de 3 Landes Spejderkorps.

For Sverige mødte: Spejderchefen, Major Ebbe Lieberath, Kaptajn Stål og Løjtnant Pelle Søderberg.

For Norge: Spejderchefen, Kontorchef Chr. Dons og Overretssagfører Riebe Mohn.

For Danmark: Spejderchefen, Prmt. C. Lembcke og Adjunkt Kl. Vedel.

Mødet drejede sig om at sætte et intimt Samarbejde i Gang mellem de 3 nordiske Landes Spejderkorps, og forhaabentlig vil den vellykkede Indledning, der blev gjort i Gøteborg, føre til et frugtbart

gødt Samarbejde for Føderne i de 3 Lande og virke med til, at Spejderne i Sverige, Norge og Danmark for Fremtiden ser og hører mere til hinanden, saaledes, at det Broderbaand, der er mellem de skandinaviske Lande, maa blive stærkere og stærkere for hvert Aar, der gaar.

Af de Beslutninger, Mødet resulterede i, skal nævnes:

Det danske Føderblad »Spejdersport« skal gaa over til at blive til »Nordisk Spejdersport« under Redaktionsaktion af de 3 Spejderchefer.

I »Scouten«, »Spejderen« og »Spejdernes Magasin« skal fremtidigt i hvert Numer findes en Spalte fra »Nordisk Spejdersport« med Nyt fra Broderlandene.

Enhver Spejder, Patrulje, Trop

eller højre Afdeling, der for Fremtiden vil gæste et af de 3 Lande, skal i Forvejen have dette Lands Tilladelse til det gennem sit eget Hovedkvarter og medføre Introduktionskort fra dette.

Det besluttedes at virke for saadanne gensidige Besøg, saa snart det var muligt, men man var enig om at vente, til Tiderne blev mere, normale, idet baade de svenske og norske Spejdere har lagt alt andet Spejderarbejde paa Hylden for at kunne dyrke Kartofler og lignende og derved hjælpe med til at afværge den Hungersnød, der truer

Landene. — Altsaa ganske som her. I Stedet for enedes man om at opmuntre Spejderne i de 3 Lande til at indlede Bekendtskabet ved at optage Korrespondance med hinanden.

Man blev endvidere enige om at give hinanden Lejlighed til at deltage i de Førekursus, som fremtidig maatte blive afholdt, og for i Fremtiden at have et rent sportsligt Grundlag at mødes paa ved større samlede Lejre og Idrætsturneringer vil man i Fællesskab udgive en Bog med de Øvelser og Lege, der anvendes i de 3 Lande.

Spejdere — jeres Førere er, som I ser, ved at gøre deres til, at der kan komme noget godt ud af et Samarbejde med de norske og svenske Kammerater.

Gør I nu, hvad I kan — sæt jer i Forbindelse med norske og svenske Kammerater, tag som disse fat paa de Opgaver, der ligger for i jeres Lands Tjeneste, — Kartoflerne og Nælderne — tænk paa at dygtiggøre jer selv saaledes, at I, naar I i Fremtiden mødes med Kammeraterne fra Broderlandene, kan repræsentere jeres Nation paa en værdig Maade. C. Lembecke.

2 MARCHSANGE

BYGGEDE FOR SPEJDERNE OVER KENDTE SOLDATERSANGE
TIL BEDØMMELSE. KRITIK OG MULIG EFTERLIGNING. VED KLAVS VEDEL

Der er syv stive Mile
Fra her til Aftenmad, Med didelum Mad,
Dum agter jeg at træve med de sjok, sjok, sjok
Med de klap, klap, klap
Til det falder Sulefød — kom didelum Fad.

Fører og Assistenten
Har Pipe og Cigar — gør didelum gar,
Du tror, du er saa store med de out, out, out
Med de hak, hak, hak
Og det Væsen som de har — kom didelum Nar.

Korporalen ta'er sig gerne
I Smug en Cigaret — Ret sikker Ret.
Han vil vi gerne fjerne med de sjup, sjup, sjup,
Med de smak, smak, smak
Paa Kassen nok saa net, kom didelum let.

En Spejder ej behøver
At fylde sig med Røg — Røj didelum føj,
Om ogsaa Vejen støver med de jump, jump, jump
Med de sjok, sjok, sjok
Er det hele kun en Spøg — Spøg, Tak s' I ha.

Så min Ryggen klen er pøkket, jeg skal rejse.
Jeg skal rejse og ved ej hvorhen;
Skal jeg rejse? ja, jeg skal
Skal jeg rejse? ja, jeg skal
Jeg skal rejse og komme hjem igen.

Og fra Rejren jeg kommer vel tilbage,
Gid det varad et Aar eller mer
For i Lejren der jo sker
Altid noget mer end her,
Men derude altid blive ej jeg kan.

Og min Cyklering er tom, men den skal fyldes
Den skal fyldes med Luft som en Ballon.
Skal den fyldes? — ja den skal.
Skal den fyldes? — ja den skal.
Den skal fyldes, men det siver ud igen.

Og min Moder kun er bange, og hun græder
Salte Tårer, — jeg ved ej hvorfor.
Skal hun græde? — ja hun skal.
Skal hun græde? — ja hun skal.
Hun skal græde og se mig glad igen.

Min Veninde Ida Sørensen er toset
— Skent hun ellers er venlig og sød —
Naar hun tror, at min Natur
Eleker mest Kandidatur,
Hun har aldeis prøvet Lejrens Havnegrad.

Og Farvel nu alle gode rare Venner,
Lektier, Stile og Sengsøjel og Strøg,
Naar angang vi ses igen,
Skal I se at jeres Ven
Døjer ligesom Strubede og Syltetøj.

Naar Luftsejlad

bliver
almindelig.

Dengang Amerikaneren Fulton opdagede Dampskibet i 1807, lo Folk ad hans Opfindelse. Men efterhaanden hørte Smilet op, og der var endda dem, der vovede sig ud paa den farefulde Færd med »Baasden«, men mon nogen af disse tænkte sig Muligheden af, at Opfindelsen kunde faa Betydning?

Ja, end ikke Napoleon var overbevist om dens Betydning, da Fulton forelagde ham Planer om en Landgang i England ved Hjælp af Dampskibe, som ganske vilde udmanøvrere engelske Sejlskibe. — Og saa vilde Skæbnen, at Napoleon paa Vej til Sct. Helena skulde træffe Dampskibet »Fulton«.

Der var saaledes kun nogle ganske faa Mennesker, som forstod Opfindelsens Rækkevidde, og de arbejdede videre med den; og nu er der jo ikke den, som ikke vil sige: selvfølgelig, enhver maatte da straks kunne have set Betydning af Dampskibet. —

Nu i Begyndelsen af det 20. Aarhundrede staar vi overfor noget lignende. Man trak stærkt paa Smilebaandet af de Folk, der i sin Tid eksperimenterede med Flyvemaskiner. Hvem husker ikke det Smil, der altid fulgte, naar man nævnte et Navn som Ellehammer. Nu er Flyvemaskiner en Kend-

gerning. Men de færreste betragter Planerne om faste Luftfartsforbindelser som andet end Hjørnespind. Men den næste Generation vil sige: Selvfølgelig, enhver maatte da straks kunne have set Betydning af Luftfartøjer.

Fremtidsbillede.

Spørgsmaalet om Flyvemaskineres Anvendelse i Fredstid, er af to Grunde rykket os nærmere ind paa Livet. For det første fordi Maskinerne har naaet en høj Grad af Fuldkommenhed. For det andet:

Hvad skal de mange Aeroplaner bruges til efter Krigen? og hvorledes skal det gaa med de store Fabriker, hvori der staar en stor Kapital?

Baade i Norden og i andre Lande beskæftiger man sig med »Luft-ruter«.

I Amerika var der allerede før Krigen planlagt en transcontinental Luft rute fra Ocean til Ocean. Og hvis ikke Krigen havde sat al Intelligens og Arbejde ind paa at konstruere Kampfartøjer, vilde maaske allerede nu Lufttruterne have været en Kendsgerning.

Udgifterne til en Luftfart over Amerika vil ikke blive saa store, som man er tilbøjelig til at tro. Forbruget af Gasolin og Olie, samt Slid paa Maskinen kan beregnes lige saa nøjagtigt som for Automobiler og Jærnbaner. Desuden er Anlægskapitalen overordentlig ringe sammenlignet med Anlægskapitalen for en Jærnbane. De enorme Udgifter til Jord, Skinner og Brobygning haves jo slet ikke. De dyre Grunde til Station i Byerne kræves ikke. Luftfartsselskaberne skal ikke lægge Spor gennem de stærkt befolkede Byer, og Hangarene til Maskinerne kræver ikke stor Plads og mange Penge.

Fremtidens store Flyvemaskiner

714-25

60

KILOMETER I TIMEN

100

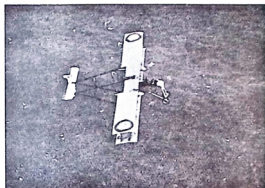
160

vil uden Tvivl lande paa Tagene af høje Bygninger eller paa aabne Steder i Byernes Udkanter. Et Aeroplan er ikke nogen dyr Maskine i Sammenligning med et Lokomotiv eller et Dampskib, og det vil blive billigere naar Anvendelsen bliver større, saadan som det er gaaet med Cykler og Automobiler. Den største Udgift i Øjeblikket vil blive til »Flyveren«. Det er kun kort Tid siden Flyvere gav Opvisninger for fabelagtige Priser. De forlangte Hundreder, ja Tusinder af Kroner for en enkelt Dags Arbejde. Naar »Flyvere« kan engageres for en rimelig Pris, lad os sige 500 Kroner om Maaneden, vil det bevirke et stort Fald i Udgifterne.

Verdenskrigen har gjort sit til Fuldkommengørelsen af Flyvemaskinerne. Billioner er anvendt til Eksperimenter med og Forførdigelse af nye Typer og til Uddannelse af Flyvere. Man regner med, at der findes 50.000 Maskiner i samtlige Hæere, og deres Antal øges stadig. Naar Krigen er forbi, vil mange af disse Flyvere tage Ansættelse i Luftfartsselskaberne. Og vi vil se Himlen plettet af Flyvemaskiner, der raser af Sted med fabelagtig Fart, medbringende Passagerer, Post, letfordærlige Fødevarer og dyre Sager fra det ene Hjørne af Landet til det andet.

Det før omtalte Selskab har udregnet, at Turen fra New-York til Chicago vilde koste 250 Dollars (ca. 875 Kr.) for hver Passager, hvis Selskabet skulde kunne forrent sig. Denne Pris vil hurtigt kunne sættes ned, naar først Luft-ruterne bliver almindelige. Da Fulton etablerede den første Dampskibsforbindelse mellem New-York og Albany kostede Turen pro persona 17 Dollars (ca. 60 Kr.) for

Et fransk Aeroplan over de tyske Linier, foto-graferet fra et andet højere oppe. Begge Maskiner er under Ild fra Modstanderens Antiluftskytis (de hvide Prikker).

en Tur paa 35 Mil. I Øjeblikket koster den samme Tur ikke en Tiendedel af de 17 Dollars. En lignende Nedsættelse af Priserne for Luft-ruterne vil gøre dem til en farlig Konkurrent for Jærnbannerne.

Et kæmpemæssigt Caproni Aeroplan med 350 Hestekræfter har givet en Antydning af, hvad man kan vente sig af »Passagerbaade«. Det medtog 8 Passagerer og fløj med en Gennemsnitshastighed af 240 km i Timen. Det hurtigste Tog fra New-York til San Francisco bruger 5 Dage, en Flyvemaskine vil højst bruge 2 Dage. Den største Ubehagelighed for Passagererne er, at de sidder saa tæt sammen og er forhindret i at tale med hverandre paa Grund af Propellerens Larm. De større amerikanske Maskiner er imidlertid forsynede med Kahytter for at beskytte Folk mod Kulden og Vejret. Der er forøvrigt lavet et Aeroplan med Glasvinduer, polstrede Sæder, elektriske Kogeapparater og sammenklappelige Senge.

I Løbet af de sidste Aar er der konstrueret saa mange sindrige Instrumenter, at Navigationen er blevet en Videnskab i Lighed med Navigationen til Søs, og i de forskellige Lande sysler man med Forslag til Inddeling af Luftlagene for de forskellige Slags Maskiner.

I Maj Maaned har der i Christiania været en Flyveudstilling, og der er dannet Luftfartsselskaber i de tre nordiske Lande. I Sverige har man planlagt Ruter mellem Stockholm og Finland, Stockholm—Göteborg—Helsingborg—Danmark. I Norge flere indenlands Ruter; Bjergene er jo en væsentlig Hindring for Jærnbannerne, og de mange Skærgør Kystfarten langsom. Danmarks Ruter bliver København—Esbjerg—England og Esbjerg—Hamborg samt Forbindelsen med Sverige.

Det er vel nok altsammen Fremtidsmusik. Men den, der trækker paa Smilebaandet af det, behøver blot tænke paa dem, der smilte ad Fulton's Dampbaad, men ikke fik de store Oceanampere at se.

Den Mand, der fik Idéen med at lægge et Kabel fra England til Amerika, grente man ud og slog i Hovedet med »videnskabelige« Argumenter. Men i Dag telegraferer vi ligefuldt til Amerika gennemt et Kabel paa Bunden af Atlanterhavet.

De Folk, der gaar i Spidsen for noget, lader sig aldrig drukne i taabeligt Grin.

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER

AF E. LE BRETON-MARTIN

Amos blev helt rød i Hovedet af Stoltthed. »Vi har Brød, Hr. Admiral,« svarede han, »og Te og stegte Duer — Bob fik Ram paa et Par Stykker — og kogt Kanin — den har Bob ogsaa skudt — og Skinke og ristede Kartofler og Urtesuppe.«

»Nu har jeg nok af det!« udbrød Admralen. »Det er nok til et helt Kongetafel, og jeg er sulten som — en Spejder. Lad os bare komme i Gang med det.«

Odderpatruljens første Lejr middag blev helt igennem vellykket, ikke mindst fordi Drengene gjorde sig al mulig Umage for at gøre det saa godt og festligt som muligt til Ære for Admralen.

Der blev lavet et Bord af et Stykke Stakst, som de fandt i Laden, og som de anbragte paa to Pakkasser og lagde et Stykke tykt brunt Papir over. Som Tallerkener anvendte de syv omhyggeligt renskede Urtepotteskaale, som Bob havde faaet bragt for Dagens Lys fra Gartnersens Kælder. Suppen, der var fortrinlig, drak de af Kogekarrene, og Gaflerne, som David og Harry havde været Mestre for, vakte alles Beundring.

Amos havde lavet sit Brød paa Zingjermåner. Dejen havde han æltet paa et Bræt, der var blevet skuret skinnende hvidt ved Kilden, der løb lige i Nærheden, og havde saa anbragt den i en Blikdaase, som blev stillet midt ned i Ildstedet. De upilede Duer var blevet pakket ind i Ler, som blev kastet i Gløderne. Da Leret blev slaet

i Stykker, var Duerne helt gennemstegte og lige til at spise; for alle Fjere sad i Leret.

Kaninstegen var udmærket, og hele Maaltidet blev skyldt ned med dejlig varm Te.

Da de var færdige med at spise, gav David Maurits og Harry Ordre til at grave et Hul noget borte fra Laden. Det skulde bruges til at fylde alt Af-fald og Levninger i, men den Slags var der ikke meget af, da Piks optraadte som Tallerkenslikker, som Admralen sagde.

Men Bob og Harry blev udmærkede til »Over-Hof-Tallerkenskylleret«.

Admralen var straalende glad ved at se, hvor gerne hele Patruljen vilde vise Iver og Dygtighed. »Bare de vilde blive ved,« sagde han til sig selv.

»Hvad skal der nu ske?« spurgte han, »da alt var blevet gjort i Orden, og Patruljen sad rundt om Baalet i Halvmørket, og alle Drengene var tavse og tilfredse.« »Hvad mener I nu om en lille Lejrhistorie?« Nu skal jeg læse Jer en af de smaa Historier fra Bogen, og saa bestemmer vi, hvad vi skal foretage os i Morgen. Naar vi er færdige med det, saa »sluk over alt!« Men I vil vel nok skiftes til at gaa Vagt. Jeg vil gerne have, at I skal lære al den Slags at kende saa hurtigt som muligt. Vær beredt! Glem ikke det. Saa jeg foreslaar, at I alle skiftes til at holde Vagt i Lejren i Nat. I er seks, det bliver omtrent en Time til hver. Hvad siger du til det, Patruljefører?«

»Jeg synes, det er udmærket, Hr.

Admiral. »Men maa vi saa ikke faa den Historie.«

Efter at Admralen havde set efter om de alle var til Stede, tog han Bob'gen og læste et Afsnit. Da han var færdig, rejste han sig. Det var blevet helt mørkt nu, og en rødlig Vesthimel varskede om smukt Vejr.

»Godnat, Dreng, og drøm godt,« raabte Admralen, da han gik.

»Vær beredt! Zing-azing! Bom-bom!« svarede Patruljen.

KAPITEL XV.

Fangel.

Det var Piks, som først vækkede Amos. Hunden knurrede sagte, og dens Herrer sprang øjeblikkelig op og saa, at David stod lige ved Siden af hans Halmlæje.

»Nu skal du paa Vagt, Amos,« sagde Patruljeføreren sagte. »Klokken er lige ved tolv. Harry er næste Vagt. Du vækker ham og siger, at Maurits skal ud efter ham. Det er et glimrende Vejr.«

»Javel,« hviskede Amos, mens han trak i sin Bluse og Støvler. »Nu skal jeg være der. Her engang, David,« fortsatte han hurtigt, »jeg har ikke rigtig kunnet komme til at takke dig for, at du klarede den Historie med Willis for mig. Derfor vil jeg gøre det nu. Jeg har været en slem Laban, David, men nu skal jeg se at komme en anden Vejr.«

»Lad os ikke tale mere om det, Amos,« svarede David. »Men stol bare paa, at vi skal hjælpe dig, hvad der saa end sker.«

Drengene trykkede tavse hinandens Haand. Var det virkelig den samme Amos? Alt det gode, der laa skjult i ham, var blevet kaldt til Live i lidt Venlighed. Indtil nu havde han aldrig vidst, hvad det var at have en Ven. Og nu, ja nu lod det til, at han pludselig havde faaet fem brave Kammerater, Kammerater, der ikke brød sig om, at han var tarvelig af Fødsel og havde levet som en Landstryger. De vilde slutte sig sammen med ham om en god Sag, fordi de alle hørte sammen som Landsmænd.

David lagde sig paa sit bløde Leje grumme tilfreds med alt. Han var træt, men han kunde ogsaa rolig lægge sig til Hvile, der var intet i hans Samvittighed, der plagede ham. Og næsten inden Amos med Piksi i Hælene var gaaet ud af Laden, ud i den straalende dejlige Sommernat, sov David.

Der var forunderligt stille uden for den gamle Lade. En Ugles Skrig fra Skovene fremhævede kun Stilheden. Den fjerne Møhlen af Floden kunde næppe høres.

Baalat var ved at dø hen, og det var ingen Nytte til at holde det i Live. De havde Masser af Brændsel, men Natten var varm nok. »Vi skal have os et Bad i Floden i Morgen, ikke sandt, Piksi?« Og han saa ned paa den lille Hund, som lovrede samtykkende med Halen.

Med Staven i Haanden begyndte Amos at gaa langsomt op og ned foran den aabne Ladeport, og alle hans Tanker drejede sig om Fremtiden og alt, hvad det nye Liv kunde bringe ham.

Odderpatruljen skulde ud i Verden og vinde Ære. Det havde Admiralen sagt. Amos Hjerter bankede heftigt ved Tanken. Han havde aldrig været langt omkring. Det vilde være noget for ham at se nye Landskaber, nye Ansigter, store Byer maaske.

Men saa skete der noget uventet. Piksi knurrede sagte og for pludselig af Sted ind i Skoven, der laa en Snes Alen fra det Sted, hvor Amos stod.

»Halloj, det var da mærkeligt!« sagde han for sig selv og skulde lige til at fløjte paa Hunden, da han tænkte, at den maaske havde faaet Færten af en Kanin. Men saa huskede han paa, at han var Spejder, og at han ved at fløjte kunde vække hele Patruljen, hvad der jo ikke var nødvendigt.

Det vilde være meget bedre at smutte hen og undersøge, hvad det var.

Men det var galt gjort af ham. Han glemte, at han var paa Vagt, og at en Vagt aldrig forlader sin Post. Han burde have vækket David og forklaret ham, hvad der var sket. Saa kunde Patruljeføreren have holdt Vagt, mens han selv løb efter den forsvundne Hund.

Med Staven under Armen skyndte han sig lydløst i den Retning. Piksi var løbet.

Ved Kanten af Skoven standsede han og lyttede efter, om han ikke kunde høre, hvor Hunden var. Pludselig begyndte hans Hjerter at banke. Var det Indbildning, eller havde han virkelig hørt et skarp, forskrækket Hundehyl? Han stod ubevægelig i Skyggen af en stor Eg. Alt var stille. Nej, han kunde ganske bestemt høre en svag Lyd, der kom et eller andet Sted inde fra Skoven.

Naar han gik over en Stente, kom han ind paa en Stå, der bugtede sig mellem Træerne, og Amos besluttede sig til at følge den. Han maatte se at faa fat paa Piksi. Den var som gal efter at jage Dyr, men det vilde Amos ikke have noget af for Fremtiden.

Og Piksi havde virkelig hylet forskrækket. Den var styrtet ind i Skoven, hvor den ivrigt snusede om, indtil pludselig en Mand sprang frem fra en Busk og yderst behændigt slog den til Jorden og puttede den i en stor Sæk.

Da udstødte den det Angsthyl, som Amos havde hørt. Men den var fanget — Sækken blev snøret stramt til og kastet ned paa Jorden.

»Lig rolig eller jeg sparker dig ihjel,« sagde Manden, der Piksi kendte øjensynlig Stemmen; for den adlød og gjorde intet Forsøg paa at slippe fri.

Manden krøb igen sammen bag Busken og begyndte at klynke ganske som en Hund, der er fanget i en Fælde. Den Lyd hørte Amos og ilede til Hjælp.

Og det, han frygtede, var netop sket. Piksi var gaaet i en Fælde.

Det svage Hyl hørte op, da han kom nærmere, men det kom sikkert fra den Busk dér. Han standsede og hviskede:

»Piksi, kom saa, gamle Piksile!

I det samme fo'r Manden igen frem bag Busken, og denne Gang havde

han i Haanden en Genstand, der lignede en Pølse. Men det var i Virkeligheden en tyk Gummitap, et af de farligste Vaaben, naar det bliver fæstet af en kraftig Haand.

Manden slog Amos i Hovedet med den, og uden en Lyd faldt han til Jorden. Han stod lidt og saa paa Drengen, vendte sig saa og lukkede op for Sækken og tog Hunden ud. I Stedet for bandt han et Stykke Reb i den Halsbaand, og den anden Ende bandt han om sit Haandled. Piksi knurrede sagte; men den fik et Smæk i Hovedet og tav straks. Han brøjed sig derpaa ned og løftede den bevidstløse Dreng op paa Skulderen. Med Hunden i Hælene travede han hurtigt ind gennem Skoven, saa behændigt, som om han ikke bar paa noget.

Imens sov de andre Drengene saa fast, som raske Drengene over. De havde ikke hørt noget til, hvad der var sket.

KAPITEL XVI.

Hvor er Amos?

Klokken var fem, og Solen skinnede ind gennem den aabne Ladeport, da David vaagnede.

Patruljeføreren satte sig op paa Halmengen og stirrede opmærksomt omkring. Han saa helt forvirret ud.

»Hvad er det for noget?« mumlede han. »Har Amos været paa Vagt saa længe? Han maa ikke have vækket Harry, som jeg gav ham Ordre til!« Kun Amos' Seng var tom, og de fire andre Spejdere sov fast.

Uden at vække dem, smuttede David op og gik udenfor. Og der blev han endnu mere forundret. Amos var der ikke! »Hvor kan han dog være?« Han skyndte sig tilbage og vækkede Harry.

»Vækkede Amos dig, da det var din Tur til at være Vagt?« spurgte han ivrigt.

Harry, der endnu ikke var helt vaagen, stirrede forbløffet paa Patruljeføreren. »Nej,« mumlede han søvnigt. David satte fløjten til Munden og lod den skingre i Laden. Det virkede, lige saa godt som en Spand koldt Vand. Drengene fløj op.

»Hvad er der, David?« raabte Bob. »Der maa være hændt Amos noget,« svarede David roligt. »Han er forsvundet.«

Gerald mumlede noget og saa hen paa sin specielle Ven Maurits. »Jeg tænkte det jo nok,« sagde han og smilede. »Jeg vidste jo, at det ikke kunde nytte af faa saadan en med. Nu er han allerede blevet ked af det.«

»Ja, det samme tænkte jeg,« sagde Maurits. »Jeg vilde gerne have været Kammerat med ham. Jeg lovede, at jeg ikke vilde være snobbet, da jeg afgav mit Spejderløfte. Men nu kan du da se, at du tog Fejl, ikke David? Vi maa se at faa en anden i Stedet. Han er løbet sin Vej tilligemed sin Hund.«

»Det var et slemt Fuds, han der spillede os!« mumlede Harry.

»Synes I, det er rigtigt af jer?« udbrød David ivrigt. »Synes I, det er Spejdermænd at række en anden ned, naar han ikke er til Stede og ikke kan forsvare sig? Jeg tror ikke paa, at Amos er gaaet herfra frivilligt. Jeg tror, han er blevet narret væk paa en eller anden ondskafuld Maade.«

»Men hvorfor har Piksi saa ikke givet Hals?« udbrød Maurits. »Du véd jo selv, hvor meget den holder af Amos! Tror du, den vilde lade nogen løbe sin Vej med ham, uden at den forsøgte at hjælpe ham. Og hvad Fornejelse mener du saa, man kan have af at bortføre Amos?«

»Hvad siger du, Bob?« spurgte David og holdt med største Bævs sin Vrede tilbage. »Er du enig med de andre?«

»Jeg synes, vi skal vente, inden vi siger noget,« svarede Bob kækt. »Vi andre venter, til du siger, hvad vi skal gøre, og saa kan du stole paa os; for du er vores Fører.«

Man kunde se paa Davids Ansigt, at han havde faaet en Idé.

»Hør saa engang, Dreng,« sagde han bestemt. »Admiralen kommer ved Nitiden og efterter Lejren, og saa maa alt være i Orden. Harry, Gerald og Maurits, I tre bliver her og gør alt parat. Bob og jeg gaar ud og prøver at finde nogle Spor af Amos. Hvis vi ikke er tilbage igen henad ni, saa maa I komme efter os. Vi skal nok sætte Mærker, saa I kan se, hvad Vej vi er gaaet. Bob og jeg vi maa finde Amos — I tror, han er stukket af, men det gør vi ikke. Lad nu være at surmule, Maurits,« sagde han strengt. »Du maa gøre, hvad du faar Ordre til. Hvorfor tror du ellers, du har aflagt Spejder-

løftet og lovet, at du vil rette dig efter din Patruljefører. Det maa du gøre uden Vrovl. Lad os saa komme af Sted, Bob, se at komme i Tøjet og lad os blive vaskede. Saa tager vi vore Stave og ser at finde Amos.«

»Gid det maa lykkes jer,« sagde Harry. »Men jeg tror nu alligevel, at Amos er blevet ked af Legen. Gid han ikke var.«

»Det er jo det, vi skal undersøge,« svarede David roligt. Men husk nu, at hvis vi ikke er kommet tilbage, inden Admiralen kommer, saa skal I følge efter os. For saa véd I, at vi trænger til Hjælp. — Vær beredte!«

Med lidt Mad i Rygsækken begav David og Bob sig ud paa deres Undersøgelse. De vilde vise, at Amos var en brav Dreng.

KAPITEL XVII.

Eftersøgningen.

»Nu skal jeg sige dig, Bob, hvad jeg mener om dette her,« hviskede David, da de var kommet uden for Laden. »Jeg vilde ogsaa have sagt det til de andre, hvis de ikke havde været saa ivrige efter at tro det værste om stakkels Amos. Se, jeg tror, at hans Fader har faaet fat i ham. Han havde fortalt mig, at hans Fader havde lovet ham, at han nok skulde hævne sig, fordi Amos var kommet ind i Patruljen. Han skulde nemlig hjælpe sin Fader med noget, han havde for; og det plejer jo ikke at være af det bedste. Og saa er det heller ikke saa mærkeligt, at Piksi ingen Støj lavede. For den kender jo gamle Luske-Kliver. Men Amos er ikke gaaet bort saadan uden videre. Jeg er sikker paa, at han er blevet lokket bort. Men vi maa jo finde ud af, hvordan det er gaaet til.«

Mens han sagde dette, gik han stadig rundt med Blikket mod Jorden, fulgt af Bob. Og det var denne, der først opdagede noget vigtigt.

»Se engang her, David,« sagde han ivrigt, »der ligger Mærket af Amos' Støvler!« Han bøjede sig ned og pegede paa et Fodspor i Græsset, der viste et tydeligt Mærke af en Saal. »Har han ikke en Støvlebeskytter i Taalen? Se, der er Sporet af den!«

»Jo, det passer udmærket,« svarede David; »og se, her er Sporet af PiksIs Poter. Amos maa have løbet, det er

ikke til at tage fejl af. Du kan se, hvor dybe Sporene er. Og der er ikke noget Aftryk af Hælene. Han maa være løbet hen imod det Hul i Hækken der og ind i Skoven. Fremad, Bob!« og Spejderne sprang over den Stente, som Amos ogsaa var sprunget over, da han om Natten var blevet lokket ind i Skoven.

Derinde var Jorden blød og sumpet, og Sporene af Amos' Støvler viste sig meget skarpt, indtil de kom til det Sted, hvor den mystiske Mand var sprunget løs paa den stakkels Udtryk.

Bobs Ansigt fik et betænkeligt Udtryk. »Halløj!« udbrød han; »her har været Slagsmaal! Hvad siger du til det, David?«

Et Øjeblik stod David ubevægelig, og hans hurtige, kloge Øjne flakkede hvileløst fra det ene til det andet: alt vilde han se og med det samme prøve at løse den Gaade, der laa i de tydelige Spor paa den vaade Jord.

Saa forsvandt han om bag Busken, der stod lige ved Stien, og kom tilbage et Øjeblik efter. »Hvordan var Vinden i Nat, Bob?« spurgte han ivrigt.

Bob tænkte sig lidt om og svarede: »Syd-Syd-Øst.«

»Det er derfor, vi ikke har lugtet det,« svarede David.

»Lugtet hvad?« spurgte Bob.

»Den Tobak, som Luske-Kliver laa og røg, da han ventede paa Amos bag den Busk.«

Bob var forundret. »Du er fænomenal, David!« udbrød han begejstret. »Du har jo egentlig talt ikke noget videre, at lære om Spejdersagen. Men hvor kan du vide det fra?«

»Der ligger en tom Tændstiksæske omme bag den Busk; men der ligger et Par brugte Tændstikker paa Jorden, og ret længe har de ikke ligget der. Æsken er kommet oppe fra Mo'r Kanters lille Snask oppe i Byen; jeg kender godt det Mærke, hun fører — det er svenske Tændstikker. Der er Tobaks-æske paa Jorden, og der er Mærker af Hæle efter en, der har siddet paa Hug. Mo'r Kanters Snask er nærmest for Luske-Kliver, og jeg véd, at han kober sin Tobak og sine Tændstikker dér. Ja, jeg vilde holde ti mod een paa, at Luske har ligget der. Han har lokket Amos ind i Skoven, er faret løs paa ham og — ja, hvad tror du saa, han har gjort.

»Baaret ham ned til Hytten nede ved Floden,« udbød Bob.

»Jal Lad os straks gaa derned, Hvis vi tager fejl, saa er der ikke noget at gøre ved det. Men jeg tror nu ikke, vi gør det.«

De løb af Sted, men pludselig stand- sede David.

»Ja, vi er et Par nydelige Spejdere!« sagde han. »Sagde vi ikke, at vi nok skulde sætte Mærker, saa de andre kunde følge os? Vi maa lægge Besked her i Nærheden! Han tog et Stykke Papir ud af sin Notebog og skrev:

»Vi er paa Sporet. Paa Vej til Luske- Klives Hytte ved Floden. Yderligere Ordre dér. David.« Dette foldede han sammen og lagde det under en stor Sten ved Siden af Stien. »Tegn Mær- ket, der viser, hvor de kan finde Pa- piret, Bob.« Og Bob maalte tre Skridt fra Stenen og ridsede med sin Stav følgende Mærke paa Jorden med Pilen i Retning mod Papiret. Det forstod de tre andre Spejdere naturligvis. □→

»Saa videre,« sagde David, og ufor- styrret fortsatte de to Spejdere.

Men de forandrede dog deres Frem- gangsmaade, da de nærmede sig Hyt- ten. For Luske-Kliver var en listig og farlig Modstander, og det vilde aldrig gaa an uden videre at gaa lige løs paa ham.

»Nu gaar jeg i Forvejen og udspej- der Omgivelserne,« hviskede David. »Jeg kender dem godt. Bliv du her, til du hører Patruljeskriget, og kom saa forsigtigt fremad. Hvis du hører det to Gange, saa betyder det, at der er noget paa Færde, og du maa saa være yderst forsigtig.«

»Javel,« svarede Bob og saa helt fornejt ud. Dette her var hans første Forsøg paa rigtig Spejden og — der var jo tilmed noget spændende og far- ligt ved det. For hvis det passede, hvad David sluttede sig til, saa vilde gamle Luske-Kliver sikkert passe godt paa, at hans »uvorne« Søn ikke for anden Gang skulde slippe fra ham.

Bob syntes, at Tiden sneglede sig hen, mens han stod her i Skovkanten. Nedenunder mumlede Floden, der løb forbi den Hytte, hvor Amos havde boet, lige siden han var en lille Purk.

Hvis en fremmed kom forbi der, vilde han næppe falde paa, at der laa en Bolig i den Hulning; for den var kunstfærdigt dækket med Buske og

Sten. Den havde vist engang, da der blev fundet Metaller dér, været en Grubemunding. Hvordan selve Hytten var blevet til, kunde Luske-Kliver for- tælle; der var i hvert Fald ingen an- dre, der vidste det.

Der gik fem Minutter, saa lød der fra Hukningen et svagt Odderskrig, der var saa bedrøveligt, at man absolut maatte tro, at det kom fra en Odder nede ved Flodbredden. David havde lært sit Odderskrig godt, og Bob løb fremad. Han behøvede jo ikke at være forsigtig, da der kun lød et Skrig. Da han nærmede sig Hukningen, saa han David komme frem bag en stor Sten. Han saa helt modfalden ud.

»Der er ingen,« sagde han; men det er ikke ret lang Tid siden, at her har været nogen. Men vi maa hellere se at komme paa Sporet igen. Jeg burde da ogsaa have været saa fornuftig at tænke mig til, at Luske-Kliver er altfor smedig til at blive ret længe her. Han har været klar over, at vi vilde søge her først. Skal vi ikke have en Smule Mad herinde og tale om Sagerne. Jeg er nu ganske sikker paa, at Amos ikke er gaaet frivilligt.«

»Ja, jeg maa tilstaa, at jeg tvivlede noget i Begyndelsen,« svarede Bob. »For Amos og hans Fader har jo et slet Rygte, og jeg véd ogsaa, at Fader endnu tror, at Amos er en snavs Knægt. Han gik kun ind paa at optage ham i Patruljen, fordi du var saa udmærket til at bevise, at det var Persi Doodkin, som overfaldt Willis. Saa vi maa finde ham. Hvis vi ikke gør det, vil Fader ikke tænke andet end ondt om ham.«

»Vi skal finde ham,« sagde David og bed Tænderne sammen. »Men jeg er lovlig sulten. Vi har jo Madvarer i Rygsækken til at styrke os paa — og Kræfterne vil vi vist nok faa Brug for.«

De to Spejdere gik ind i Hukningen og satte sig foran Hytten, hvor de huggede løs paa Madvarerne.

Pludselig sprang begge op. »Hvad var det?« sagde Bob.

»Jeg véd det ikke,« svarede David. »Vær rolig.«

De stod stille som to Støtter og lyt- tede ansændt efter den mærkelige Lyd, som havde forskrækket dem. Det var vanskeligt at skelne Lyden, der næ- mest lød som en Klynken, og skent den næppe kunde høres, lød det dog, som om den var nær ved.

»Hvad kan det være?« hviskede Bob. »Det er, som om den kommer nede fra Jorden.«

»Nu véd jeg det!« udbød David pludselig, og løb henimod Hytten. »Det er Piksi; den maa være indeluk- ket her et Sted. Hvis vi kan faa fat i den, skal den nok føre os til Amos.«

De gik ind i Hytten. »Piksi, saa kom da, gamle Piksi,« kaldte David.

Der lød en Gøen som Svar.

»Den er her nede,« sagde Bob. »Der maa være en Kælder under Hytten.«

»Ja, jeg tror, du har Ret, Bob. Lad os finde Nedgangen. Der maa vel være en Lem.«

Gulvet var dækket af store Stenpla- der, der var kalket tæt sammen. Der var ikke noget Tegn paa en skjult Lem, og der var heller ikke en Ring i nogen af Pladerne, saa den kunde tages af.

Men til sidst gjorde Bob en Opda- gelse. »Kom engang her,« hviskede han. »Kan du se noget mærkeligt ved denne her?« Han laa bøjet over en af Pladerne i det østligste Hjørne i Hytten, og David skyndte sig hen til ham. »Se her!« sagde Bob og viste, at Stenen ikke som de andre var kalket ned, men at der var en Revne helt om den, bred nok til at et Knivsblad kunde stikkes ned i den.

»Der har vi den,« sagde David. »Men hvordan faar vi Stenen op? Der maa jo være et Sted, hvor vi kan faa en Løftestang ned. Men her« — han lagde Knæet paa Stenen, mens han kiggede hen langs Revnen — hallo! Det var med Nød og næppe, han slap for at styrte hovedkuld ned i et gabende Hul, der pludselig viste sig, da Stenpladen drejede rundt. En Stentrappe førte fra Stuen ned i et underjordisk Kammer.

Pladen drejede sig om to Tappe, og Davids Vægt havde presset den ene Side ned, og Mekanismen var saa sne- digt indrettet, at man kunde staa midt paa Stenen, uden at den virkede. Kun naar man trykkede paa et bestemt Sted, som han altsaa ganske tilfældigt var kommet til at gøre, opdagede man Hemmeligheden.

(Fortsættes).

Kan nogen forstaa, at vi gider »bisse« Landet rundt, snart i stegende Hede, snart i øsende Regn, snart i bidende Blæst, ad stuvende eller sejlede Landeveje med Rygsæk og Stav og ofte med sømme Pædder, at vi har Lyst til at sove i Telt med en Smule Halm eller Blade under os og et Uldtræppe over os, og at det kan mere os at have Besvær med at gøre Lid og lave Mad og vadske op flere Gange om Dagen — kan nogen forstaa, at slig Landstryger, Vildmands- og Kokkepige- Tilværelse kan have større Tiltrækning paa os end den lune, bløde Seng, det veldækkede Bord, med de kostelige Retter og de andre Civilisationens Nydelser, der staar til vor Raadighed?

De unge Gullasch-Herrer og Levemænd, der daglig fylder Restaurationerne og bortdøler deres egne let tjente eller deres Forældres Penge, vil sikkert staa ganske uforstående overfor sligt Nonsens, og de mange pæne — aa, saa pæne, altfor-pæne unge Mennesker, lige fra Mor-Drengene til Far-Sønnerne, de der særligt interessere sig for Skillingen, de manicurerede Negle, Buksefolderne, de kulterte Søjler og Slæfkefødder — ogsaa de vil ryste paa Hovedet ad os.

Alle de, hvis Liv er blevet Vane og Gøgl, det vil sige blødt og indholdsløst — og det er Livet jo for de fleste — vil være ganske afskæret fra at forstaa os. Og det er kun Synd for dem selv!

Men Spejderne vil forstaa os gamle »Vandfugle« og »Globetrotter« og »Graa Ulve«, og de bedste af dem vil engang blive lige som os.

Once a scout — always a scout! Og den Side af Spejderlivet, som sikkert mere end nogen anden vil faa os til at føle os som Spejdere

En norsk Fjældhytte modtager danske Feriegæster.
(Se Artiklen 2. Omløbside).

hele vort Liv, er netop Vandrelivet, Sansen for og Kærligheden til Naturen.

Lad saa uforstående Digtere af den ældre Generation rime saa galt, de har Lyst om

... hvor Livet er fuldt af Spøg og Kammers —
her kommer en Spejder paa Een og Halvfjæts ...

Den Tid vil dog komme, da dette slet ikke synes saa mærkværdig en Tanke — jo flere Spejdere en Generation tæller des flere 71-aarige vil den sikkert engang kunne opvise.

Jeg ligger ved et Lejrbaal dybt inde i en herlig vild og ubæret

DET GLADE VANDRER-LIV

AF TORBEN FREDERIKSEN

En transportabel Sommerbolig.
(Se Artiklen 2. Omløbside).

ker og værdifulde Ord har vi tænkt og talt.

En Times Jærbankersel bragte os i den tidlige Morgen tilstrækkelig langt bort fra den store, kvalme Storbjør, hvor Stimmer af Cyklister, fordi det tilfældigvis var Pinsesøndag, havde været tidligt oppe for at »se Solen dans« og nu skulde ud for at beundre Naturen, d. v. s. finde en god Skovkro at næske sig i.

Vi befandt os i en af Danmarks herligste Egne, fuld af gamle, historiske Minder og af en Naturskønhed saa frodig og ubæret, at det var en Fryd at færdes her — Lejre-Eggen.

Ikke et Minut af disse tretten Timer er gaaet uden at bringe nye, friske og stærke Indtryk, der atter

sætter lodige Stemninger og frodige Tanker i Bevægelse — og 13 Timer har dog 780 Minutter!

Se disse Skove med det nyudsprungne, silkebløde, lysegrønne Løv, se disse Enge, disse Gærder, der vrimler med de dejligste Blomster i alle Farver, se disse pygget blomstrende Frugttræer i Landsbyhaverne, se Euglene i Træerne, se Dyrene, hvor de vrimler i Græsset se Moserne, hvor de myldrer af Liv, hvor smaa Væsener styrter rundt paa Overfladen, boltres sig i Vandet, kravler paa Bunden — se hvor Livet rører sig i Millioner af Fremtrædelsesformer. Her Læreren, hvor den slaar sine jublende Triller højt oppe under den blaa Himmel, her Gøgen hvor den kuger, her derhenne i Fiekrattet, her Dross

len og Solsorten og hele det prægtige Kor af smaa, jublende Fuglestemmer, der synger om Solen og Foraaret og al Livets Lyst — og lugt hvilken berusende Duft, der overalt fylder Luften og gør hvert Aandedræt til en ny Fryd.

Gennem alle Sanser paatvinger selve Naturen os sin egen stærke Mening om, hvor Livet er skønt og herligt at leve. —

Vi kender dem jo saa godt alle disse levende, smaa Kunstværker i Luften, paa Jorden, i Vandet, man bliver efterhaanden baade Zoolog og Botaniker, naar man har det rigtige »Spejder«-Blod i sine Aarer, med den mest levende Interessesøger man at lære at kende og forstaa disse Myrader af smaa Liv, som tilsammen er »Livet«, en dyb og hæftig Forskerand griber En med en egen forunderlig Magt (og med Beklæggelse kommer man til at tænke paa, at dette i moderne, kultiverede Samfund betragtes som noget, der hører hen under Videnskabsmandens »Fag« — det er det, man kalder »Arbejdet Deling«).

Men hvor meget vi efterhaanden end har lært at kende til disse mange, smaa Væsener, er det dog ikke mere, end at hvert eneste af dem atter og atter er i stand til at afbøtte os nye Interesser.

Zoolog og Botaniker nævnte jeg — men man bliver saameget lige saa meget Geolog, Historiker og Filosof.

Vi fandt den sjældneste »Grusgrave« — en sand geologisk Guldgrube med de prægtigste Aflejringer og Forskydninger, og vi fordybede os atter en Gang i det store og interessante Spørgsmaal, der hedder Istiden og det danske Lands Tilblivelse. — Aartusinder havde denne lodrette faa Favn høje Sten, Grus, Sand- og Lervæg været om at

blive til — hvilken Rolle spillede den Smule 5000 Aar, som hele Menneskehedens Historie strækker sig tilbage i Sammenligning med de Tusinder og atter Tusinder af Aar, disse faa Favne havde været om at blive til? Og vi vidste, at den Sten var fra Aalandssøerne, og den Sten var fra de norske Fjælde — og tænkt hvilken Tid, det havde taget dem at blive ført her ned af Ismasserne. Det meste gammelt kendt, men altsammen en Kilde til ny Interesse, ny Eftertanke, ny Undren. —

Den gamle historiske Lejre/Egn vrirmer ved Gravhøje. Her ligger de begravet, disse gamle stærke Kæmper, hvis Blod nu ruller i vore Aarer. Vi kalder dem »Barbarere« og os selv for »kultiverede«, men er vi lykkeligere end de — ellers skulde da Pokker være »kultiverede«! Den Styrke og Sundhed, de ejede, men som vi saa bittert savner, har i hvert Fald været dem et Plus, som vi maa misunde dem.

Vi fik Adgang til Jættestuen i Øm, saa vidt jeg ved Landets største og ældste — 3500 Aar gammel!

Her havde Stammen arbejdet maaske i Aarevis for at faa disse vældige Sten anbragt — og hvor dan havde de overhovedet kunnet faa transporteret dem? Herind gennem den snævre Gang har disse gamle Kæmper i Aarhundreder, Slægt efter Slægt, baaret deres mægtige Høvdinges afsjælede Le-gemer, levende oldnordisk Sprog har givet Genlyd mellem disse Stene og faaet alskens Kryb til i Angst til at gemme sig i Revner og Sprækker, og saa er de gaaet udenfor og har ofret levende Mennesker til Odin og Thor.

Hvor ejendommeligt at staa her inde og tænke paa alt, hvad dette

Stenkammer har været Vidne til og saa paa alt det, der er sket uden om i Verden, mens disse Sten har ligget saa roligt her uden at flytte sig en Tomme. Allerede paa Ram-ses den II's Tid laa de her lige saa roligt som nu,² og siden har Alex-ander erobret en Verden, Cæsar har ført sine berømmelige Gallerkrige, Kristus har vandret i Palæstina, den ægyptiske, den persiske, den græske og den romerske Kultur har blomstret og afblomstret, Folke-vandringen, Middelalderen, Ameri-ka's Opdagelse, det meste af Men-neskenes Historie er foregaaet, mens den har ligget her ganske uberørt, og »Lærken« har bygget rede i Gasset nærvæd og slaat sine Tril-ler højt under Himmelen i 3500 Aar, nøjagtigt som den gør det i dette Øjeblik, og Solen har straalet hedt ligesom nu — herinde har der al den Tid været lige saa køligt og stille som nu, mens vi staa her.

Hvor ejendommeligt at beskæf-tige sig med »Tiden« og »Histo-rien« og »Livet« — det kommer man nemlig ogsaa stærkt ind paa, naar man er en »rigtig« Spejder.

— — —

Gammel Kirkekunst har vi og saa studeret i disse 13 Timer, lige-som vi naturligvis har besøgt det prægtige, gamle Herresæde Ledre-borg, vi har svømmet ud til smaa Holme i Isefjord, hvor ellers Maa-gerne troede at have Eneret, og iagttaget det rige Fugleliv, der ud-foldet sig her, ja, vi har endog »studeret Folkeliv«, i Herthadals-huset (saadan maa Dyrehavsbak-ken have set ud, da Oehlenschlä-gerskrev »Sankt Hans Aften Spil«!) — og meget, meget mere har vi set, hørt, oplevet, tænkt og talt siden vi tog ud i Morges, og i Morgen og i Overmorgen og de følgende

Dage vil vi opleve noget lignende og dog nyt.

Men jeg maa slutte af nu — So-len er gaaet ned, Aftenen har lagt Skoven i dæmpet Belysning, Lejre-baale er ved at brænde ud og »den gamle Spejder« serverer Te, ser jeg.

Paa denne Tid slaas vel Folke-masserne i Klampenborg for at faa Plads i de sidste Jærnbanoget og Sporvogne, og Sværme af Cyklist-er fylder Strandvejen hjem til København. I Morgen vil alle Avi-serne fortælle, at der aldrig før har været saa mange Mennesker i Sko-ven.

Et højtæret Publikum har været »i Skoven« i Dag i det dejlige Vejr, Appetitten har sikkert været fortræffelig, og Krovæterne maa have tjent gode Penge — en velsig-net Pind i Aar!

Men hvad betyder dette »i Sko-ven« for disse Godtfolk i Sammen-ligning med, hvad Livet i Naturen betyder for os Spejdere? Har denne Pinsedag for een eneste af disse »Skovgæster« betydet blot en Ti-endedel af, hvad den har betydet for os?

Forskellen mellem dem og os er, at de ikke et eneste Øjeblik, tæn-ke paa at give Afkald paa det blodglatte Nydelseliv, som saa kaldt »kultiverede« Mennesker le-ver. De tænker, naar de tager ud, mere paa at komme til at spise og drikke godt i en »hyggelig« Skov-kro og vil i hvert Fald have en behagelig Tur, mens vi ønsker at fordybe os i Naturen, at leve med i Naturen og derfor ogsaa er rede til at udsætte os for Naturlivets Strabadser og Besvær.

Vi kender de primitive Glæder ved, efter i stegende Sol at have lidt Tørstens Kvaler, at finde en lille kølig Kilde, ved, efter at have vandret i øsende Regn og være

gennemblødt til Skindet, at faa slaaret Telt og skiftet Tøj, ved, efter at have gaaet Dagen lang og faaet omme Fødder, at komme til Vejs Ende og faa et forfriskende Bad. Vi kan blive sultne paa Vandsdringen, og et gammelt, haardt Rundstykke, kan smage os fortraffeligt.

Vi elsker dette Liv i Naturen, og det er Spejderbevægelsens store Fortjeneste, at den fører Drengene ud i Naturen, og lærer dem at leve helt og fuldt i og med Naturen, lærer dem at elske og beundre den Natur, som Menneskene er kommen til at staa saa fjærnt, skaber Muligheder i dem for en Natur-

dybelse og en Naturforstaaelse uden hvilken intet levende Menneske nogensinde har kunnet skabe sig en harmonisk og ophejst Livsanskuelse.

»Det glade Vandrerliv« er, som man vil kunne forstaa, ikke baseret blot paa at udvikle »Arme og Ben.«

»Vaarskade« sikken en Trykfejl, saadan en eksisterer slet ikke, der skulde naturligvis have staaet Vandskalv — nu ved I det, hvis I virkeligt er gaaet i Vandet paa den. Forresten Vandet er ikke saa galt at søge til nu for Tiden. I kommer maaske for sent til at finde de store Gølekumper med Frøeg eller Tudsernes Æg, der hænger som enkelte eller dobbelte Guirlander fra Planter til Planter, men de fimrende Halestudser kan I finde. Der staar mod Aften en knurrende Tone op fra Smaasøer og Mosehuller af Frøerne. Gaa derned en Dag og læg jer stille paa Maven paa Kanten og se ned i det stille Vand mellem Vandplanterne. Prøv saa at skrive op alt, hvad I ser, saa kan I sende mig det — jeg skal nok skrive om det engang senere.

Nu skal jeg fortælle jer lidt fra mine Optegnelser. Den 3. Maj var jeg i Charlottenlund Skov. Bøgen var allerede langt fremme med at springe ud. Skoven begyndte at blive tæt, saa gik jeg og Drengene paa Jagt efter Fuglere. »Good hunting!« Saa listede vi af. Der kom en Stær flyvende op fra Jorden foran mig, og satte sig paa en Kvist paa Stammen af et stort Egetræ, og næsten øjeblikkeligt kom som i et Glimt en lille Fugl ovenfra og for løs paa den, ligefrem tumlede ned i Hovedet paa den. Angrebet var saa kraftigt gennem-

Wood-craft

Og da jeg åbned min Dur på Klem
Smog Vindens Duft i Stuen
Så sadet jeg op min Aftid
Og stak en Styk i Huen.

Ellertryk forbehold.

ført at Støren, skønt den var meget større, skyndsomst stak af, hen i et andet Træ, hvor den forsvandt. Tilbage sad den lille — en Husbogfinke — den var aabenbart bleven vred. Intet Under, lige ved sad jo en Rede kilet ind mod Stammen mellem den og en opadgaaende Gren; den var udvendig fuldstændig udklædt med grønt Mos og pyntet med Smaastumper af Lav og visne Blade. Men hvor blev Støren af? Jeg gik over til Træet, hvor den forsvandt, der var et dejligt rundt Hul i en vissende Gren — som et Størkasseshul — netop der hvor jeg syntes, den blev helt borte, jo vist boede den der, jeg fik det at se, da jeg ventede og passede paa. Mens jeg sad der, saa jeg Bogfinkernes Leg i Trætoppene. Hannerne og Hunnerne parrede sig helt oppe i Toppene. Hunnerne lægger sig ned med udsprede Hale og sænkede, dirrende Vinger ned over Grenene, saa kommer Hannerne og parrer sig med dem. Det er Æglægningstid.

Deroppe i Toppene af Træerne saa jeg ogsaa et lille Glimt af en slank, graa Fugl med fint tyndt, Næb. Jeg hørte et Par melodiske Pip og saa en lille sort Isse — ja naturligvis, nu maatte den jo netop være kommen. Det var Munkfuglen, en af vore lettest kendelige smaa Sangere, der er baade Flejtte og stærke Triller i deres Sang, som vi hørte lidt senere, da vi traf den lidt efter siddende paa en Gren ud i Solen, hvor den sang af fuld Hals.

Siden da er Sommeren kommen i Trav. Solen har kaldt og lokket Fuglene hjem og Planterne frem, og Insekternes Vrimmel myldrer og trives i den tørre Varme. Jeg har været en Tur i Sverrig, og ogsaa der har jeg brugt mine Øjne, men jeg har først Optegnelser herhjemme fra igen fra Fredag den 17. Maj, Norges Grundlovsdag. Vi er igen i Charlottenlund Skov, der nu er ganske tæt. Tjørn og Hassel og Ungbøg tætter forned, og kun Eg og Ask staar endnu med bare Grene. Frugterne (»Manna«) sidder i tykke grønne Bundter paa Elmene, og paa det store Bøge hænger de runde brunlige Hanrakler som let Dingeldangel under alle Grene. Der skal nok blive Bog i Aarl Anemoner og Gultstjerne er færdige nu. Skovsyren har forlængst vist sine Blomster, de hænger paa deres tynde

Stilke og hvide aabne Tragte med fine, fine lilla Aarer og nu begynder just den hvide Florstjerne, »skarpbladet Florstjerne.« Lyvgrøn rejser den sine lige og tynde Stængler med de spidse modsatte Blade op fra Skovbunden. Næsten 30 cm høj støtter den sig til de andre Planter, dens Stængel er saa tynd forneden at den ikke kan bære sig selv. Blomsterne er hvide som Kirsebærtræets Kronblade.

Det rasler i Skovbunden — der hopper en Fugl, og da jeg gaar nærmere, flyver en Solsort derfra. Lidt efter flager en tyk, brunlig, korthalslet Fugl op paa en lav Bøgegren, den slaar stærkt med Vingene — arbejder ligefrem med Spektakel. Dens Ben synes sært lange, og den er helt gul i »Næbvigene.« Det er en Solsortunge; tænk saa mader nu de ængstelige gamle allerede deres første næsten helt udvoksede og allerede flyvefærdige Kuld rundt i Skoven og søger at hytte dem mod de mange Farer, som Katte og Hermeliner. I et Egetræ forfølger to Hanbøgeflinker hinanden. De ryger i hinanden i Luften med Smæld og Vingebrus, og saa følger de hinanden delvis til Fods op mellem Grenene, stadig søgende Kamp og stadig vagtsomme. I det Egetræ er der en Drosselrede, jeg ser en komme ned til et Sted i Kvistbuskene paa Stammen. Derindefra kommer saa en anden frem og flyver bort, medens den første rykker ind og — forsvinder.

Jeg standser og ser paa en Hunsbøgeflinke, der har meget travlt, jeg venter, og Taalmodigheden faar sin Løn: efter først at have forsøgt at bilde mig ind, at den bor i en stor Bøg, styrer den hen til en ganske tynd, lang Bøg og gaar lige til Reden. Jeg kalder en Dreng hen-

under Reden og peger opad: kan du se den Rede? Næ! Saa godt er den gemt, at jeg er ligeved at tvivle om, at han faar den fundet.

To Graamejser er paa Bryllupsrejse i en Tjernebusk. De er levende, saa det forslaar. Tsit — Tsit og et Par Vingeslag og den ene griber Spidsen af en tynd Tjernekvist. Kvisten bøjer sig øjeblikkeligt næsten lodret og svinger frem og tilbage, men Mejsen holder fast og piller og plukker ned mellem de unge Blade, der maa være Insektter dernede. Saa den gør de begge, og de følges pænt ad. Deres sorte Isser skinner. Saa sidder den ene stille med dirrende Vinger, og den anden kommer og putter den noget lækker i Munden. Saa den deler de deres Himmerrigmundfuld mellem sig. Paa Vejen ud af Skoven standser vi ved en ny Melodi, kraftig og fløjttende, som kunde det være en Musvit, der har gaaet i Skole hos en Sanger som Munkfuglen. Lidt efter kommer Sangeren ned paa Jorden mellem en Hasselbusks Gren, en lille bitte Stump der vimser fra Sted til Sted og sætter en lille stumpet Stjærtet op i Vejret, den er brun: Gærdesmutten.

Svalerne tumler sig i Luften, de blev meldt mig af en Dreng den 3. Maj, Gøgen kukker, og Nattergalen fløjter, klukker, kalder og slaar. Det er helt Sommer. Havesangeren smutter i min Tjørnehæk, og paa Marken undenfor er Følodens smaa gule Kurve afløst af Mælkebøtterne, af hvilke allerede mange har sat Frugt. I Eftermiddags, da jeg sad i Haven, kom en Frugt med sin fine Straaleskærm dansende hen over Papiret — saa kom en af mine Spejdere og meldte mig, at de sidste Nat havde erobret en Stander fra en anden Trops

Lejr — og nu i Aften synger Nattergalen udenfor mit Vindue, og den vil blive ved, naar jeg ligger om lidt paa mit grønne Øre.

Klavs Vedel.

PROTEST

Underskrevne var Kristi Himmelfartsdag sammen med en Del af mine Spejdere ude paa Kartoffeljorden i Vanløse. Da der ikke var Kartoffler nok (vi var frem for mange andre saa »svineheldige« at komme i Besiddelse af 1 — een — Sæk), benyttede saavel vi som flere af de andre Troppes Formiddagen til forskellige Spejderøvelser paa Marken bag Skolen. Bl. a. exercerede en Patruljefører fra en anden Troppet ihærdigt med sin Patrulje i ca. 1 Time (!) Exercits er godt, naar den ikke overdrives. Men jeg kan ikke beskrive min Forbøffelse, da jeg pludselig ser Patruljen udvikle i spredt Orden. »Paa Stedet til venstre formør Kæde!« Til højre Samling! Jeg ved ikke, hvad De føler? Spejdere i »Skyttekæde«, — og dette i Paasyn af saavel civile Tilskuere som adskillige Soldater fra den nærliggende Baraklejr.

Jeg haaber, at Korpsbet befalder min og flere andre Føreres skarpeste Protest mod den Art »Spejder-sport«, som jo aabenbart skyldes en fuldstændig Mangel paa Forståelse af Spejderbevægelsens Opgaver. Hvad kan ikke paa et Øjeblik den omtalte Patrulje ødelægge, naar der mellem Tilskuerne findes Folk, for hvem vi Aar igennem gaar og prædiker: »Vi har intet militært Formaal«, og som vi maaske omstøder har faaet til at tro dette.

Thingsted
Tropsfører for 1ste Bytrop.

Nordisk

Brev til de danske Spejdere
fra den norske Spejderchef.

Danske Spejdere!

De fleste af dere vet vel kanske, at der er Spejdere ogsaa i Norge, men noget nærmere om os, og hvordan vi har indrettet os i spejderarbeidet, ved dere nok ikke.

Alle organiserede norske spejdere tilhører Norsk Spejderutforbund. Vi er nu næsten 4000 spejdere i Norge fordelt paa 70 tropper spredt over hele landet. En trop er delt i patruljer, hver paa 8—10 gutter, og to eller tre patruljer danner en deling under kommando av en delingsfører. Flere tropper inden en by eller et større omraade danner en kreds. Kredsen ledes av et kredsraad, som bestaar av kredsens tropps- og delingsførere og mulig andre interesserte. I spidsen herfor staar kredscheffen, som ved sin side har et styre valgt av kredsraadet.

Forbundet ledes av et hovedstyre paa tre medlemmer, som vælges av generalforsamlingen. Forbundsstyret bestaar foruten hovedstyret, desuten av en representant for hver kreds, men forbundsstyrets medlemstal maa ikke overstige 10. I spidsen for forbundet staar spejderchefen.

Det siges altid om Norge at det er fuldt av vilde fjeld og store skoger, og sandt er det, skjønt vi har da store vide fruktbare distrikter, som kan minde om de danske sletter og de sydsvenske vide Marker. Men dog er det de vilde fjelde og de herlige skoge med de blinkende vand, som for os spei-

Enkelt Spejdere eller Patruljer,
der ønsker at korrespondere
med norske eller svenske Kamme-
rater eller Patruljer kan for

Norges Vedkommende henvende
sig til Overlæssagfører Riebr-
Mohn, Rosenkrantzgade 3, Bergen

for Sveriges Vedkommende hen-
vende sig til »Scoutenes» Redak-
tion, Adr. Censor G. Berg, Berg-
hemmet, Marby 69, Stocksund,
Stockholm.

dere har den største tiltrækning. Mil efter mil strækker de ensomme skoge sig indover landet, og det vil i nok forstaa, at her har vi et herligt terræng for vore leire og øvelser. Vi vælger gjerne vor leirplass ved et litt vand, paa en odde eller tange. Teltene grupperes inde i skogbrynet, ildstederne bygges nede ved vandkanten. Hver patrulje eller deling har gjerne sit eget telt. Teltgulvet dækkes godt med lyng eller granbar, og tættes godt langs jorden, for natten kan være kold i Norge. Dagen tilbringes med øvelser og leker, badning og moro paa tømmerflaater som guttene selv laver sig.

Men hele vor lange vinter kan vi ikke ligge i leir, naar sneen ligger meterdyb i skogen i tre—fire maaneder, og der kan være 20—30 graders kulde. En hel række av vore tropper har derfor anskaffet sig egne hytter, hvor de kan ta hen paa tur og ligge over om natten. Der er gjerne en tømmerhytte med peisestue, kanske soverum og kjøkken. Hytten ligger saaledes til, at skogen omkring er det herligste terræng for øvelser, manøvre og terrængleker, — foruten at der naturligtvis om vinteren er den bedste anledning til at gaa paa ski og skøiter.

Spejdersport

Naar I læser dette, har vi netop avholdt vore aarlige pinsleire, som for mange tropper nu er fast institution, og vi er kommet hjem med mange herlige minder. Og de hyggeligste minder har vi fra kveldene rundt leirbaalet, og ingen som ikke har prøvet det kan forestille sig den underlige stemning som sænker sig i skumringen over skogen og sjøene en slik forsommerkuld. Kunde I ikke ha lyst til at være med til en slik leir langt avsted i dystre skogen. Næste aar kanske en patrulje eller enkelte spejdere vilde komme paa besøk, og hjertelig velkomne skal I være.

Med spejderhilsen
Chr. Dons.

Efter »Scoutene».

Norsk Spejderutforbund.

Den norske scoutorganisationen har skapat sig sjålv med utviklingen. Norges geografiska byggnad gör att enheterna, »tropperna», ofta ligga fullt isolerade, varigenom de bliva hänvisade till självständigt arbete. Varje ort har sin trop, i större städer kan man nå upp till flera, ända till tre. Troppen ledes av en troppschef jämte ett råd. Flera tropper (stad eller större område) bilda en krets, med en kretschef och styrelse, vilka väljes av kretsrådet sammansatt av samtliga troppsledare. Kretsarna, f. n. 8 organiserade, sortera under et »hovedstyre» i Kristiania. Förbundet förfogar icke över några allmänna medel, utan finansieras av avgifter och frivilliga gåvor.

Scouternas offentliga insats i landets tjänst utgöres av en »sanitetsavdelning», för vilken instruktion är utarbetad av sanitetsgeneralen. Främst användas lämpliga pojkar över 15 år med sjukvårdsmärke. Dessa få genomgå särskilda teoretiska kurser och praktiska övning.

gar. »Reserven« är som egen organisation underordnad det norska sanitetsväsendet, men lyder dock direkt under spejderchefen. För att få bli medlem av sanitetsreserven skole vissa blanketter och förbindelser undertecknas var jämte fördras måismans skriftliga medgivande.

Dessutom finnes vid varje större sjukhus en beredskap, bestående av en ledare och tio scouter, färdig att på mobiliseringsignal rycka ud vid större eldsvådor, olycker, luftangrepp o. s. v.

En omfattande organisation för odling av potatis och insamling av medicinalväxter är startad i år.

Tropperna hava som regel egna samlingslokaler och »hytter« (stugor), liksom kretsarna (för ända upp till 50 scouter).

Rörelsen inriktar sig på att genom sitt arbete, program och scouternas uppträdande arbeta sig in i allmänna medvetandet.

K. F. U. M.s scouter subordnera fullständigt under förbundet.

Göteborg Spejdere.

Göteborgs scouter kände behov att under konferensen ägna de nordiska scoutgeneralerna sin hyllning. Detta skedde en av aftnarna på Ullerv. Scouterna samlades vid Exercishuset halv åtta och satte sig därifrån i marsch mod Ullervi. Til uppvaktningen hade även infunnit sig landshövdingen Sydow, hedersordförande i ridderpojknas kårstyrelse, samt et hundradtal åskådare.

På utsatt klockslag inmarscherade scouterna avelingsvis under flygande fanor och klingande spel. Efter uppmarschen följde parad för fanan, och samtidigt flögo de svenska, norska och danska flaggorna i höjden i Ullervs tre flaggstänger. Vice kårchefen för Göteborgs scouter hr Malmberg framträdde härpå och adresserade sig till de närvarande representanterna i ett förtärligt tal paa scoutmännen. Följde så de tre ländernas nationalsånger, spelade av musiken, varpå norska och danska scoutcheferna hr Dons och Lembecke höllo var sitt svarstal. Major Lieberath talade i kärnfrika ordlag för landshövding von Sydow och utbragte et kraftigt besvarat leve för ho-

nom. Landshövdingen svarede i ett kärnfullt tal. Landshövdingen med konferensdeltagarna inspekterade därpå de olika scoutavdelningarna och under-

höll sig med ledarna och pojknarna i leden. Efter korum och defilerings var den imponerande generalmöstringen av Göteborgs duktiga scouter slut.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12-5½.

Pramien paa de 5 Kroner til Tropskassen er vundet af I. Byttrup, hvis Rapport er den rigdhigste paa den normerede Plads.

Fyns Division.

1. Assens Tropp.

Troppen har i den forløbne Maaned været fuldt optaget af Kartoffelfeldyrkingen. Store Bededag havde den Besøg af nogle Odensespejdere. Troppen har af Konditor Østerbye faaet skænket en Fanc. Trods mange Vanskeligheder har Troppen faaet anskaffet 2 Telte.

4 nye Spejdere er optaget. 1 er gaadt ud.

1. Faaborg Tropp

har hovedsageligt været beskæftiget med et Foredrag af Divisionschefen den 6 har bestaaet 1. Kl. Prøven. I Pinsen deltog ca. 25 af Troppen i en Øvelse med Ringe og Odense ved Nørresø. 2 nye Spejdere er optaget.

Troppen »rullede« sig op til at lave en fin St. Georgs Fest. Festen indledes med et Foredrag af Divisionschefen. Derefter gik Tæppet op for Scenen, og nu fulgte efter hinanden forskellige Afdelinger, i hvilket man saa, hvorledes Lejrlivet former sig for Drenge. Den sidste Afdeling sluttede med et Lejrbaal, lavet af elektriske Lamber, omkring hvilket Spejdere sad og sang forskellige Sange bl. a. »Højt op i Bergens«. De flinke »Skuespillere« holdte velfortjent Bifald. Festen, som

overværedes af ca. 200 Spejdervener, sluttede med fælles Kaffebord.

1. Kerteminde Tropp

har haft 2 Terrainøvelser, af hvilke den ene overværedes af Divisionschefen med Adjutant. I Førraad er dannet. 7 har bestaaet Rekrutprøven, Patruljerne har trænet i I. Hjælp og Lejrslagning.

1 Spejder er traadt ud.

1. Odense Tropp

har haft 2 Terrainøvelser (1 sammen med 2 Odense). Patruljerne har trænet til I. og II. Kl. Prøverne.

2. Odense Tropp.

1 Terrainleg med 1. Odense (1. O. vandt) Alarmeringen bragt i Orden, Patruljemedierne har været ledet af Troppassistenten. Træning til I. og II. Kl. Prøverne samt Duellighedstegn. 1 har erhvervet Temmermærket. 2 har bestaaet Rekrutprøven. 1 er gaadt ud.

1. Ringe Tropp.

Troppsmoderne benyttet til Signaler og Gennemgang af I. Hjælp. Den 21. inspicerede Divisionschefen Troppen. Patruljerne har trænet i I. Hjælp og Afstandsbedømmelse.

1. Rudkøbing Trop

har arbejdet ihærdigt med at faa deres »Kluns« i Orden. Troppen tæller nu ca. 20 Drengene.

1. Svendborg Trop

har trænet til II. Kl. Prøven og Duellighedstegn. 2 nye Spejdere er optaget. 1 er gaaet ud.

1. og 2. Odense Trop.

Begge Odense Troppene har nu faaet et fælles Tropslokale. Selvfølgelig er det vor ulignelige »Spejderfare, Fabrikant Black, der betaler Lejen af Lokalet.

Københavns Division.**Iste Bytrop**

deltager i Kartoffelarbejdet i Vanløse, og »B. T.«s Konkurrence. Den 23. April St. Georgs-Parade i »Fælledparken« med en Tale af en »Forælders, Huser«
raab o. s. v.

Den 1. Maj solgte Troppens Spejdere »Majblomsten« (Bangs Virksomhed). Udmærkede Resultater. Endvidere har vi dannet Foredrag og haft Foreldremøde med Foredrag af Adjunkt Vedel og Lysbilleder. Pinselejr ved »Ravneshus, Johnstrup Vang.

1. Nørrebro Trop.

Paa St. Georgsdagen saaledes Troppen i Fælledparken ved »Store Vibenshus«, her blev Fanen ført til Fløjen, og Tropsraadets Formand, Hr. Kommunalrør Duchsøn oplæste Budskabet for Spejderne. Efter at Spejderløftet var aflagt, overrakte Tropsraadets Troppen en ny Stander, og som Slutning paa Højtideligheden uddelte der enkelte Duellighedstegn, hvorefter Troppen traadte af ved Jagtvejen.

3. Østerbro Trop.

Kartoffeldyrkningen. Ude ved Sølerød havde 3die Øbro Trop faaet overlødt et Stykke Jord til Kartoffeldyrkning, og Store Bededag tog Troppen fat paa Arbejdet.

Jorden blev gravet og rensat for Sten, og Spejderne arbejdede, saa det var en Lyst.

Næste Dag blev Kartofferne lagt, og om Eftermiddagen kunde vi nyde Hvilen ovenpaa et fornøjeligt og nyttigt Arbejde.

St. Georgsdagen. 3die Øbro Trop fejrede St. Georgsdagen, med en Fest i Haandværkerforeningens Lokaler, hvor hele Troppen var opstillet i Salens ene Ende.

Tropsføreren præsenterede Forældrene for Troppens nye Patron, Direktør Møller, som derefter oplæste Korpsets Budskab.

Alle Spejderne aflagde derpaa Spejderløftet for Tropsføreren, og den højtidelige Del af Festen var dermed forbi.

Kgl. Skuespiller Henrik Malberg underholdt derefter Troppen, med sine glimrende Historier, og først da Klokken slog de 11 Slag, var Festen forbi, og Troppen et Minde rigere.

3. Vesterbro Trop.

De fleste gamle Spejdere kender Husset i Kollekollen, og mange glade Minde vækkes ved dette Navn — men det var den Gang.

I Juni 1916 fik 3. Vbro den dristige Ide, at købe Huset, og det lykkedes — endda billigt.

I Pinsen gik vi i Gang med Flytningsen til vor egen Lejrsplads, ikke mindre end 4999 Søm blev trukket ud for at redde Tagpappet, og saa skildte vi Huset efter amerikansk Mønster i store Flager, og transporterede det under en glad Opsang ned til Søen og flaadede det tværs over denne til Stavnsholt.

Adskillige Gange maatte Baaden frem og tilbage, og saa sent blev det, at vi maatte tænde et stort Baal som Havnefy, og udrustede Flademændene med Horn, for at vi stadig kunde følge Baadens Vej over det opørte Hav.

Siden da har der været nok at bestille med at pynte paa Hus og Lejr, men den 5. Maj stod alt færdigt til at

modtage den store Strøm af Forældre og passive Medlemmer, der vilde overvære Indvielsen, og i den store nye Pejs blussede en lystig Ild. Ogsaa Divisionschefen med Frue og flere af Tropsraadets Medlemmer var til Stede, og efter at alle havde båret Lejen, hvor Spejderne var i fuld Aktivitet med Kartoffeldyrkning, Madlavning, Vævning, Ambulanceøvelse og meget andet gav Tropsføreren en kortfattet Fremstilling af Troppens 7aarige Liv, takkede alle Troppens Venner og udtalte sin Glæde over at Troppen havde faaet sit eget Hus, som han haabede maatte blive et Samlingssted præget af den rette Kammeratlighed og Spejderaad.

Herefter fastnedes vort Bmærke paa Døren og Huset var indviet.

Samme Dag overgav Tropsfører Fabrikant Schæbel Ledelsen af Troppen til Divisionsintendant, stud. jur. O. Madsen, og modtog Divisionsens Fortjenstmedalje for sin 7aarige Virken i Troppen, ligesom han fik overrakt en Mindegave fra Troppen.

3. Vbro har i Øjeblikket 49 aktive Spejdere — 5 Seniore, 3 Forer og ca. 90 passive Medlemmer, ligesom den er i Besiddelse af komplet Lejrmatriel diverse Køer og Ambulancevogne m. m.

Nørrejske Division.**Divisionen**

afholder som sædvanlig en 10 Dages Sommerlejr, Udgifterne er 2 Kr. pr. Dag foruden Rejseomkostningerne.

Skive Trop.

14 $\frac{1}{2}$ Tur til Mønsted Kalkgrube, 2 $\frac{1}{2}$ Ud Spættup samt til forberedende

Øverst til venstre:

5. Bytrop plejer sin Kartoffeljord.

Øverst til højre:

1. Nørrebro slæber Læggekartoffer til Gerningsstedet.

Nederst:

To Billeder fra 3. Øbros Kartoffelplantage i Søllerød.

Arbejde paa Troppens Lejrplads i Knuds Skov. ^{28/4} Paa Fur.

Randers Trop.

Med 33 Mand afholdes Lejrtur i Pinen til »Henningholm«.

Vestervig Trop

afholdt den 21. April Opvisning paa Hotellet i Vestervig. Salen stilledes velvilligt til Raadighed af Herr Sand. Der fremvistes Lysbilleder, Spejderdrætter, Ambulance, Lejrvisning samt forskellige virkningsfulde Tablauser.

Troppen afholdt den 12. Maj sammen med Thisted Trop en lignende Opvisning paa Afholdshotellet i Hurup.

Troppen har uddannet 3 I. Kl. Spejdere 3 II. og Rekrutter.

SPEJDERNES OPVISNING

paa Hotel »Vestervig«

Den 26. April 1918

Program.

1. Koncert.
2. Indmarsch med Sang.
3. Spejderdrætter.
4. Lysbilleder.
5. Første Hjælp.
6. Lejerslagning.
7. Lejrbaal med Sange m. m.
8. Nattevagten sættes —
9. Hans Drømme i Tableau'er.
 1. En Hjelperens Hand.
 2. Vejviseren.
 3. Danmarks Genius.
 4. En rigtig Nattevagt.
10. Monner for Fanen.
11. Afmarsch.

Frederiksborg Division.

Helsingør Trop

har i April og Maj Maaned ifølge Korpsets Ordre arbejdet med Indsamling og Brænding af Tang. Der er indsamlet ca. 7 Tons vaad Tang, og foreløbig er der indvundet ca. 130 kg Aske.

Samme Trop afholdt den 28/4 paa Hotel Øresund en meget vellykket Fest.

Lillørød og Hornbæk Troppe

har dyrket Kartoffler paa henholdsvis 1 og 1/2 Td. Land.

Hillørød og Helsingør Troppe

afholdt den 17/4 en større Terrainøvelse i Gribbskov.

Birkerød Troppens Skt. Georgs Dag!

Kostskolen havde lige holdt Jubilæum, og Stemningen for flere Festligheder var mat. Rektor havde modsat sig al Tale om Bal, saa vi var begyndt at forestille os Skt. Georgsdag som noget sort og trist, — men saa om Mandagen (det vil sige Dagen før Skt. Georg!) begyndte Tropsførereren at fable om Fest i Gymnastikaalen, med Taler og Musik. Oplæsning og Lagkage — Saah?

Og virkelig: Da Spejderne Kl. 7 1/2 Tirsdag Aften med Deres Forældre og Paarørende indfandt sig i Salen, var denne indstillet paa større Højtidelighed; hvide Bænke stod i Rækker foran Talerstolen, og over denne vejede Dannebrog og Troppens Banner: en salvhvid Lilje paa blå Silkebaggrund! Tropsfører Hopfer bød Velkommen, og under aandeløs Tavshed ventede man det Øjeblik, da Hr. Direktør Aage Westenholz vilde bryde den forseglede Konvolut. Det skete paa Slaget 7 1/4 og Direktøren benyttede Ventetiden til at indskærpede os, at Præcis er en god Ting — der var vist flere af os, der havde godt af at lægge os det paa Sinde! Tropsførereren tog derpaa Spejderne i Ed, og vi aftang Kong Christian. Nu traadte Rektor op paa Talerstolen og meddelte os, at den Indtægt, som var kommen ind paa Skolens Jubilæumsdag ved Spejdernes Salg af Festeblemer, vilde han skænke Troppen som et Fond, denne kunde have at falde tilbage paa i vanskelige økonomiske Tider; eller vi kunde bruge den til Anskaffelse af Redskaber! Rektor udtalte sit Haab om Spejdernes Fremtid, og med denne for Øje stiftede han »Birkerød Kostskoles Jubilæumsfond« paa 150 Kr. Tropsførereren aflagde Beretning for det forløbne Aar, og derpaa sang Hr. Prof. Brøndsted og Hr. Kunstmaler Bredsdorff akkompagneret af Fru Mackie, og Hr. Valdemar Rørdam læste op.

Aftenen sluttede med et Lagkagegilde, hvor Assistent Henning Larsen sang »Forkniven« og fordelte »Livets Goder« med stor Rundhaandethed; det var jo heller ikke ham, der betalte — men Rektor Engelsen gav!

»Jokum Spejders«.

Sydjyske Division.

1. Ribe Trop.

Af store Begivenheder har vi ikke haft mange i den sidste Maaned, da en stor Del af Tiden er anvendt paa Træning til Turneringen.

Skt. Georgsdagen marscherede Troppen til Øvelsespladsen, hvor Føreren i faa Ord mindede om, hvad Skt. Georgsdagen betyder for alle Spejdere over den over. Troppen aflagde Spejderløb, tet til Føreren.

Ved Foraarrturneringen 26.—27. April opnåede Troppen et smukt Resultat, idet en af dens Patruljer blev Nr. 1. Troppen hjembragte Kolding By's Ærespræmie, en Røvehale, foruden flere andre Præmier.

En vellykket Foraarrturnering.

Sydjyske har ført noget af en ensom Tilværelse i den Tid, Kaptajn Svendsen har været forflyttet til Viborg.

Det bliver aldrig af det gode, naar Divisionschefen sidder saa langt borte. Dermed vil jeg dog ikke sige, at der ikke indenfor Troppene er blevet gjort Anstrengelser, der efter Resultaterne fra Turneringen at dømme, har baaret Frugter.

Men alting faar jo Ende, og nu er altsaa Kaptajnen kommet her ned igen, og vi haaber, vi faar Lov at beholde ham. — Det første, Kaptajnen gik i Gang med, var Forberedelserne til Turneringen. Meget maatte der ordnes, inden der kunde modtages ca. 100 Dreng i Indkvartering, men det gik, og det gik godt.

Turneringen skulde afholdes i Kolding, der, skønt yderste Led af Divisionen, dog ansaas for bedst egnet til at modtage dem.

Den 26. om Morgenen stillede Divisionen paa Torvet i Kolding og præsenteredes for Presidenten, Borgmester Bech.

Samtlige Divisionens Troppe var repræsenterede med 1 eller 2 Hold og den 26. og 27. konkurreredes i følgende opgaver:

Ambulanceopgave.

Udholdenhedsløb.

Slutnings- og Iagttagelsesopgave.

Forhindrings- og Orienteringsløb.

Spejderdrætter:

1. Kast med Redningsreb.

Øverst til højre:
Sejlsads paa Fjorden.

Øverst til venstre:
1. Vejle paa Vej til Turneringen.

Nederst:
Fra Turneringen: Stopning og Lapping.

2. Gravning.
5. Signalering.
4. Spjensning og Besnering.
5. Stopning og Lapping.

Turneringen var jo ret omfattende og var først forbi henad Aften.

Den 27. fandt der Udholdenhedsløb Sted, og om Eftermiddagen blev en planlagt Bokseopvisning slettet, da en af Byens gode Mænd havde stillet en Dampet til Disposition for Spejderne til en Sejlturn paa Fjorden.

Om Aftenen samledes Turneringssdeltagerne med Værter og særlig indbudte paa Hotel Kolding, hvor Divisionschefen bekendtgjorde Turneringens resultaterne, og Præsidenten uddelte Præmierne.

Præmieliste.

Ambulans:

1. Pr.: Højred Patr. Mehlsen, Vejle (Komiteens Bæger).

1. Pr.: Sort Patr. Borch, Ribe (Standerplade).

Slutnings- og Iagttagelsesopgaver:

1. Pr.: Brun Patr. Møller, Vejle (Bæger).

Rødbr. Patr. Brandt, Fredericia (Hæderlig Omtale).

Orienteringsløb:

1. Pr.: Sort Patr. Borch, Ribe (Rævehale).

2. Pr.: Brun Patr. Møller, Vejle (Bæger).

Jern Løb:

Moesgaard, Fredericia, 14. M. 15. S. (Bæger).

Hansen, Esbjerg, 14. M. 20. S. (Bog).

Spejdetidret:

1. Pr.: Gul Patr. Rosendahl, Esbjerg (Divis. Ærespæmie).

2. Pr.: Sort Patr. Borch, Ribe (Ring til Stander).

Samlet Resultat:

Sort Patr. Borch, Ribe (Kolding Bys Ærespæmie).

Mindeplader:

Højred, Sort, Gul.

Bog:

Brun, Bedbrun.

Ovenpaa den alvorlige Del af Festen, med et Leve for Kaptajn Svendsen motiveret af Borgmesteren, og Kaptajns Tak til Præsidenten og Komiteen, og endelig et rigtig Spejderhurra for gamle Danmark, blev der drukket Chokolade, hvorpaa Spejderne dansede med Koldings unge Damer og gjorde deres Sager mindst lige saa godt som under Konkurrencerne. — Efter hvad Divisionschefen har fortalt os, er han tilfreds med Turneringen, og saa kan vi jo sagtens være det. Div. Red.

Københavns Division.

St. Georgsfesten i 2. Bytrop.

Troppen stillede paa Halmtorvet Kl. 7, hvorfra marcheredes gennem en Del af Hovedkvartets Gader hen til Komuneskolen bag Mariakirken. I Skolens Gymnastiksal oplæstes »Budskaabets« fra Bestyrelsens Formand, hvorefter alle Spejderne — efter en lille Tale af Trops-

førerens — aflagde Spejderløstet til denne. Der marcheredes herfra hen til Vesterbros K. F. U. M., hvor Troppen havde faaet overladt den store Kirkesaal. Der blev afsunget en Del Sange, en af Troppens Spejdere forlystede Spejderne og de tilstedeværende Forældre med Klaverspil. Til sidst kom Forfatteren Rudolf Bruhn og læste under stort Bifald — selvfølgelig — nogle Stykker op af sin morsomme Drengesbog »De seks — —«. Atter et Par Sange og hver gik til sit.

5. Bytrop.

Troppen har lagt Kartoffler i Hellerup og Lyngby. I Pinseferien laa 2 Patruljer i Lejr i Aalsgaard og adskillige af Spejderne var ude for at erhverve sig Skjold for at have gaaet 45, 60 og 70 km. i 12 Timer.

J af Spejderne overfaldt Finselørdag 2 Vesterbros Lejr ved Nymølle og bortførte Tropsstanderen.

Fra

Østrigske Spejdere

har vi modtaget nedenstaaende og opfordrer Spejderne til at korrespondere med dem.

An

»Det danske Spejderkorps«.

København.

Ein österreichischer Pfadfinder richtet sich an der »Dänischen Pfadfinderbund« mit der Bitte, ihm den Briefwechsel zwischen einem dänischen Pfadfinder und ihm zu ermöglichen.

Herrlichst »Gut Plads allen dänischen Pfadfindern.

Georg von Almásy-Taschnä.

Pfadfinder II. Klasse.

Adresse: Wien III. Bezirk.

Kübelgasse 5 III/26.

Österreich-Ungarn.

Geehrte Redaktion!

Eszuke höflichst in Ihrem werten Blatte anzufragen welcher Dänische Pfadfinder mit Henry T. Panik, Wien IV. Wohllebeng 3, in Deutscher oder Esperanto - Sprache korrespondieren möchte.

Im voraus bestens dankend Gut Pfad!

Henry T. Panik.

Wohllebeng 3.

Wien IV.

Österreich-Ungarn.

DE GRAA ULVE

Week-end.

Lejr. Det Ord har en ejendommelig Betydning for ældre Spejdere, fordi det fremkalder en Mængde Billeder i deres Hjærner af sollys og baalrød Farve.

De graa Ulve tænder Lejrbaal de fire sidste Lørdage i Juni nede ved Strandmølleaen paa »Wessels minde« Jorder. Intet Sted er saa egnet til at drøfte Troppenes og Korpsens Liv og Fremtid som et Lejrbaal; gamle Minder opfriskes, nye Impulser til det kommende Arbejde skabes altid, naar man drøfter sit Arbejde med andre. Førerne kender alt for lidt til hinanden og til hinandens Arbejde. Hver Tropsfører gør sine Erfaringer for sig — og det skal man ogsaa — men andre faar aldrig Gavn deraf, fordi man saa sjældent træffes og taler sammen.

Lad os de fire Lørdag Aftener træffe sammen paa gammel Spejdermander og lære af hinanden og styrke os til Arbejdet; der er jo dog ingen af os, der ikke kan lære noget nyt.

Man ringer Fredag før vedkommende Lørdag til Ove Holm, Str. 186 x og meddeler, at man kommer. Man kører paa Cykel derud paa en Time inde fra Byen. Vejen gaar over Klampenborg-Raadvad — ad Vejen til Stampen. Lige inden man naar Stampen, drejer man ad en privat Vej mod Nord, og paa Gaarden kan man faa Oplysning om Lejrpladsens Beliggenhed.

Kanoturen.

Til Kanoturen er allerede anmeldt 6 Deltagere med Kano. Turen vil foregaa i Dagene omkring 10.—26. Juli. Der er aabenbart adskillige, der har Lyst til at tage med, men vi maa desværre sige nej til dem, der ikke selv medbringer Kano.

Indmeldelser sker til Student Jens Hvass, Nørre Farimagsgade 11, 4. K., Telf. Byen 4421.

I Artiklen om Kanoturen er indløbet en Trykfejl: der staar, at vi sætter over til Langeland; der skal staa: sættes over, idet vi tager med Skib derover.

Den sidste Kartoffel

HELLERUP
DIVISIONEN

Der var helt højtidelig Stemning over Marken, og det var næsten med Vemod, vi sagde Farvel til den sidste Kartoffel af de ca. 50 Tønder, som Hellerupperne og Charlottenlunderne lagde ned i Marken oppe mellem Bernstorffvejen og Henningsens Allé. — Der var jo nok nogle af os, der havde set lidt betænkelige ud over de 5½ Tønde Land, da vi første Dag var deroppe for at bestemme, hvordan vi skulde gribe Arbejdet an, og som havde kløet sig bag Øret og været klar over, at her gjaldt det om at bruge Næverne. Vi var straks klare over, at det maatte blive Landbrug paa amerikansk Maner og intet Kolonihavesystem, hvis vi skulde faa et ordentligt Udbytte.

Vi havde for Sommeren laant Jorden af Skibsreder Møller, og vi fik nu den velhavende Kommune til at gennemleje Jorden, og i de lange snorlige Furer gik vi saa i Gang med Arbejdet. — Spejderne blev delt i Hold paa 12 Mand, hvoraaf 8 var »Læggere« og 4 »River«. »Læggerne« henfede Kartofflerne i Spande fra den i Begyndelsen lidt uhyggelig store Bunke, — der blev lagt ca. 50 Tønder Kartoffler i Marken, — og lagde dem i Furerne med ½ Alens Mellemrum mellem hver;

og efter dem fulgte saa »Riverne«. To Mand med hver sin Rive dækkede Fureren til ved at skyde Jorden ned fra hver sin Side. Og det gjaldt for dem om at skynde sig, for det varede jo ikke længe før Læggerne gik foran i de flere hundrede Meter lange Furer og kaldte paa »Driverne«.

Men der kom Flugt og Fart over Arbejdet, og nu er den sidste Kartoffel lagt, — i den sidste Stump af den yderste Forplejning. Og vi mærkede dens Plads, og der vil være Fest over Marken, naar vi en Dag i Efteraaret graver den op igen og lægger den sidste Efterkommer af denne sidste Kartoffel paa Vognen, — den sidste af de 4—500 Tønder, som vi skal heste, — Men der er jo noget igen. Om nogen Tid skal Marken luges og hyppes og — luges.

Og i Mellemtiden, hvor der intet Arbejde er, og hvor Marken passer sig selv, — gaar det løs med Marchkonkurrencerne.

Der er faldet en lang Række 5, 8, 10 og 11 Mils Mærker, og forleden Dag satte 2 store Spejdere ny Rekord ved i Løbet af 12 Timer at gaa 12 Mil — 12 Mil Mærket.

Lad saa kun Kartofflerne følge Trop.

Fjerde »Mellem« var paa »Klassetur«, og en dejlig Dag havde det været, fuld af Spas og Løjer og de herligste Slagsmaal, man kunde ønske sig. De fem »Røvere« havde, som det sig hør og bør, tampet de elleve »Soldater« ganske sonder og sammen, saa de maatte redde sig ved Ilson Flugt.

Man samledes paa fristedet for at paabegynde Hjemsuren, og mens man laa og ventede paa, at de slagne Rester af »Soldaterherrens« skulde indfinde sig, var det, at Røverens Anfører, en stor, senestætt Fyr, ved Navn Wilhelm fremsatte den Plan, der skulde gøre Drengene til en Oplevelse, Drenge aldrig glæmte.

»Har I set den Gaard, der ligger her ganske nær uden for Skoven?« spurgte han Soldaterne. »Naa, ikke — det har imidlertid vi Røvere; hvad siger du Kesse? Er det ikke en dejlig Gaard? Hva' beha'?' Og sikken en Flave — fuld af store, moede Æbler, forstaa I, vi Røvere, ikk en lille Mundsmag paa dem, da vi kom der forbi for lidt siden. Og de smagte, kan I tro — efter mere! Jeg mener, vi skal foretage en lille Ekspedition til den Frugthave, inden vi tager hjem — hvad siger I til det Drenge?«

Wilhelm var altid den, der førte det store Ord, naar Klassen var ude paa Eventyr, og hans Forslag blev som sædvanlig modtaget med almindelig Tilslutning. Man drøftede Toget indgaende og havde allerede Planen færdig, da de sidste af Soldaterne ankom.

Blandt dem var Palle, Soldaternes Anfører, en lille stærk, blaaøjet Dreng med lysegult Haar og brune Kinder. Han havde fundet en hel Mængde sjældne Skovplanter til sin Samling, og han begyndte fuld af Iver at fortælle om sin kostelige Hæst, men opdagede snart, at slet ingen interesserede sig derfor.

»Hold Mund med det Værelse!« afbrød Wilhelm ham, »og her har vi. Skal paa Æblejagt, forstaa du. Der ligger en Pokkers god Frugthave her uden for Skoven, og vi har aftalt, at du og Kesse og jeg skal derind og rydde Æbler ned. Søren og Niels skal vende ved Gærdet og hjælpe os med at bære Sagerne herhen, hvor de andre skal blive imens.«

Palle hørte kun halvt efter, han gik i Lag med at pakke sine Planter ind i sit Voksdug. Da det var gjort, bandt han Falken fast til sit Bælte og tog sin Cykel.

»Skal vi saa se at komme hjemad?« spurgte han roligt.

»Kujon!« snærede Wilhelm, og de andre Drenge begyndte at se bese ud. »Tyveknægt!« svarede Palle ham lige saa roligt som før.

»Hør nu her Palle Blaaøje,« begyndte Kristian, en slank, tyk, godmodig Fyr, der var Klassens munter Hoved, og næsten havde lige saa megen Magt over den, som Wilhelm. »Ævler er godt, og

Æbletyveriet

— og hvad derpaa fulgte

At Torben Frederiksen

du er et godt Fjols, hvis du siger Nej til et godt Ævle, naar du kan faa det gratis. Den Bondetamp har saa mange, at han gerne kunde føde Svin med dem, han vil slet ikke sæmme det Far Æbler, og der er slet ingen Fare for os ved at hugge dem. Vi kravler bag ved Sten-diget lige hen til Gærdet, Frugthaven ligger afslides, og man vil slet ikke kunne se os fra Gaarden. . . kom nu her Palle, der er jo ikke Spor at være bange for. . .

»Lad den Pættekilling rende og hoppe,« afbrød Wilhelm, »han ryster jo af Skrak blot man ser paa ham. . .

»Kom her hen og se paa mig da,« inviterede Palle og gjorde Tegn til at lægge Cyklen.

Det havde flere Gang trukket op til et Oppør mellem de to, men Wilhelm havde klogeligt undgået at sætte sin Autoritet paa Spil, og han gjorde det ogsaa denne Gang.

»Kesse, vi gaar alene, men Skvattet der skal ikke faa, saa meget som en Skrel, naar vi kommer tilbage — kom saa her Søren og Niels.«

»Et Øjeblik!« sagde Palle. »Uden Hensyn til hvad I andre vil gøre, saa kører jeg nu, men de, der kører med mig, skal faa saa mange Æbler, de har lyst til, i den første Landsby, vi kommer til.«

Palle svang sig hurtigt paa Cyklen og drejede ned ad en Skovsti uden at se sig tilbage. Da han havde kørt lidt, hørte han sit Navn blive raabt bag sig. Det var Søren, der kom susende efter ham.

»Du har Ret Palle, det er en beskidd Forretning, denne her, men du skulde ikke have kørt saa hurtigt, for der var var vist flere af de andre, som var kørt med, hvis du havde ventet lidt. . . se der er allerede to, det er Poul og Valdemar. . . hej Valde, kommer der flere?«

»De er fejge,« svarede Valdemar, »de tør ikke for Wille. Han sagde, de skulde blive smidt ud af Soldaterforeningen, hvis de ikke blev.«

De fire Kammerater laa og gnaskede Æbler paa en Græftekant udenfor Landsbyen. Palle havde købt en hel Kurv for en Krone.

Der kom en lille Flok Cyklister susende forbi, som var den Onde i Hælene paa dem.

»Halloj! Hvor skal I hen,« raabte Palle. Seks Cykler bremsedes af al Magt.

»Hvor er Kesse?« spurgte Palle.

Og saa fik man Historien. Kristian var blevet hugget af Gaardsiddenden, og de andre havde stukket af, saa hurtigt de kunde. Om Kristians øvrige Skæbne viste man intet.

Palle rystede paa Hovedet og smilede. »Jo, I er nogle kække Kammerater allesammen, og du Wile, hvad gjorde du for at hjælpe din dyrebare Ven og Slagsbroder?«

»Den Bondetamp var jo bevæbnet med en tyk Knippel, saa skulde da Pokker. . .

»Stjæle Æbler er du ikke bange for, vil Wille, men tørre Frygt, ikke and, dem tør du ikke udsætte dig for, naar det gælder en Kammerat, du selv har lokket til Sjøversteger. Næ, her nu her Drenge, nu gaar vi tilbage og henter Kesse — hvem gaar med? Kujonerne kan blive her tilbage hos Wille og spise Æbler, der er en hel Kurv fuld, værsgo!«

Denne Gang blev Wilhelm ladet ene tilbage.

Palle tog Søren og to af de stærkeste Drenge med sig ind i Frugthaven og lod Resterne blive tilbage udenfor. Gærdet parst til at styrte ind paa et nærmere afslutt Signal.

De var ikke kommen ret langt, før de saa to Personer komme imod sig oppe fra Gaarden. Hurtigt gæmte de sig bag en Række Sikkellærbuske, mens de to passede forbi. Det var Gaardsiddenden, og en af dem var i Skuret derhenne, »hørte de Drenge sige, »men han hamrer og sparker saa« — paa Døren, at den ikke vil holde ret længe, hvis vi ikke faar stoppet ham snart.«

Palle sendte en Ordre tilbage til Drenge om forstigt at nærme sig Skuret og omringe det. Selv fulgte han med de to andre hurtigt efter. De naaede ubemærket hen bagved Skuret. De kunde høre Karlen og Drenge for handle med Kristian paa den anden Side.

»Vil du holde op din Hallunk,« raabte Karlen, »eller min Stok skal danse polsk Dans paa dine Rygstykker.« Kristian standsede Slagene.

»Vil De saa lukke op?« spurgte han. »Ja, du kan tro, jeg vil lukke op, din Æbletyv!«

»Hvad vil De gøre ved mig, Hr. Karl?« lod det ængstelig. Kristian var aabenbart lidt lidet til Mode ved Situationen.

»Du ska' op te Husbond.«

»Og hvad?«

»Og ha' et Lav Tæsk.«

Kristian var stille et Øjeblik, saa lod det paa en Gang truende og forhaabningsfuldt:

»Min Far er Politibetjent! Jeg ska' sige til ham, at I mishandler fremmede Folks Born. . .

»Ja, du ska' faa, ka' du tro!«

»Det kan man komme i Tugthuset for!«, truede Kristian.

Tilskyndende gjorde disse frygtelige Udsigter slet ikke Indtryk paa de to Bødlere. Karlen skred nu til at aabne Laasen, mens Gaardsdrengen stod med Stokken fattet med begge Hænder og højt løftet, parat til at hugge løs, hvis Fangen skulde forsøge et Angreb.

Idet Døren gik op kastede Palle og hans tre Kammerater sig over de to Fangevogtere, idet de gav Tegn til de andre. To af Drengene klæmrede sig af al Magt til deres Fødder, mens de andre to væltede dem og snart laa de begge overmandet paa Jorden med hele Drengeløkken over sig.

Da de to Modstandere var forsvaret knæblede og bundne paa Hænder og Fødder, sendte Palle hele Flokken bort undtagen Søren, der ligesom han selv var en fortreffelig Løber, med Ordre til at afvente dem ved Landevejen.

De bar saa Karlen ind i Skuret, hvor de satte ham med Ryggen op imod Væggen.

»Se her du rare Fyr,« sagde Palle, »her lægger jeg 35 Øre for de to Aebler, som det lykkedes mine Venner at hugge fra jer, og her er en Daler for jeres Ulejlighed, hold saa helst Mund med hele denne Historie, den er jo heller ikke saa smigrende for jer! Vi tilføder os nu at forsvinde og laaser Døren efter os, men det gerne unge Menneske her udenfor skal vi sende hen og lukke op om nogle faa Minutter.« Øjnene rullede fælt i Hovedet paa den rasende Karl, mens Palle og Søren forsvandt med en elegant Hilsen.

De bar dernæst Gaardsdrengen længere ned i Haven, stak Nøglen i hans Lomme, tog hans Kniv, som de havde rede i tyve Skridts Afstand, hvorpaa de tilfalte ham saaledes:

»Kære, unge Ven, mand dig nu saa godt du kan hen til din Kniv og find dine Aaband over til du ikke kommer efter — til den Tid er vi over alle Bjerger — men befri snarest din stakels Ven oppe i Skuret. Han har faaet 35 Øre til dig til Brystsukker — og saa: undskyld Ulejligheden!«

Og dermed stak Palle og Søren i Rend, alt det de orkede og paa de velbeholdne tilbage til Landsbyen.

»Du er ligegodt en Svend, Pallemand,« sagde Kristian og trykkede ham i Haanden.

Fra den Dag var Palle Klassens anerkendte Fører, det blev hans Mening om hvad der var rigtigst, og hvad der var galt, der blev afgørende for, hvad Drengene foretog sig, og Drengene har aldrig haft Grund til at beklage sig over det ny Færerskab.

Palle, der før var Klassens eneste Spejder, har nu oprettet en Klasse-Patrulje og Kristian er blevet hans Korporal. »Fjerde Mellem« har under Palles Færerskab været ude paa mange præ-

tige Spejdeture, og Drengene har for længst indset, at der er noget, som er meget morsommere end at lege Røvere og Soldater — og stjæle Aebler.

1. Vesterbro Trop 1913-18

En meget elegant Beretning om Troppens første Femaar.

1. Vesterbro Trop har for nylig udsendt den nydeligste og bedste Beretning, der til Dato har set Lyset indenfor Det danske Spejderkorps — en hel lille Bog paa 86 Sider, der saa vel paa Grund af sit elegante Udtryk, som paa Grund af sit lødige og alsidige Indhold gør den til en værdifuld og oversmaade interessant Indsats i den danske Spejderlitteratur.

Hefte indledes med Spejderkorpsets officielle »Formaal og Idealer«, dernæst følger en lille Mindeartikel om den afdøde Fører for Troppens 5. Patrulje, *Gunnar Skjalm Jensen*, hvorpaa Tropsføreren beretter om Troppens Liv i de fem Aar, den har eksisteret (1. Maj 1913—18).

Saa er Ordet frit, og en Mængde udmærkede Mænd, der er mere eller mindre intimt og aktivt knyttet til 1. Vesterbro Trop eller interesseret i Spejderbevægelsen i Almindelighed leverer fortræffelige Bidrag.

Hr. C. Andreassen (Firma Andreassen & Lachmann) skriver om »En Spejderfaders — og Arbejds« givers — Erfaringer«, fem gamle Spejdere af Troppens aktive Ledere

fortæller hver om en lille Oplevelse fra Troppens Liv, og syv ansete Mænd — alle passive Medlemmer af Troppen — bidrager hver med en Udtagelse om Spejderbevægelsen.

Beretningen slutter med en Troppes rulle og et Regnskab.

Det udmærkede lille Hefte er redigeret af Troppens dygtige og energiske Fører, stud. jur. Tage Carstensen, der i Indledningen til sin Beretning bl. a. skriver:

»Denne Beretning er skrevet, fordi vi nu staar paa en Skillevej, idet Troppen efter 5 Aars Liv, har besluttet sig til at dele sig i to, at skilde en Knop, en Knop, som forhaabentlig maa blomstre med rigt Flor. — Beretningen er bygget over den Journal, som Troppen fra Tidernes Morgen har ført, og hvori enhver Ting, der kan have Interesse for Troppens Liv eller Historie, omhyggelig er blevet indført. Mange forskellige Minder kommer op i en, naar man blader denne Bog igennem, man standser ved en kort Beretning om en eller anden Episode, en gæv Kamp, en munter Udfugt eller en pragtfuld Lejr — Journalens knappe Telegramstil udvider sig for Mindernes farverige Indhold, og man genoplever i Erindringen alt det, der har møret en og haft ens Interesse for Aar tilbage. Det er nu Meningen med denne lille forordningsløse Bog — eller Hæfte maa man snarest kalde det — at vælge det bedste af Journalens righoldige Stof, og saaledes gøre det tilgængelig for en større Kreds, saa flere kan blive delagtiggjort i Mindet om de Glæder, Spejderlivet er saa rigt paa. En særlig Vægt vil der blive lagt paa de Erfaringer, der i Aarenes Løb er blevet indhøstet, og vi nærer det forfængelige Haab, at de muligvis

kunde komme enkelte Førere til Gode».

Og Beretningen sluttet af med følgende smukke Ord:

»Hermed sluttet ogsaa denne Beretning, der rummer Minderne fra en Ungdoms bedste Tid, og som man om Aartier kan tage frem fra sin Hylde og læse igennem, mens man maaske for en Stund glemmer det daglige Livs Bekymringer og mindes de lykkelige Aar, da man var ung og havde Tid og Løjlighed til at færdes i Naturen, — samtidig med, at man fik et Grundlag for Livets».

Maatte Tage Carstensen, der har skabt dette smukke Hæfte, og 1. Vesterbro Trops Velydere; der har muliggjort dets Udgivelse, finde mange Efterlignere Landet over!

Aaret der svandt!

2. Bytrops første Aarsberetning.

Den 27. Oktober fejrede 2. Bytrop sin første Fødselsdag, og Troppen har i den Anledning udsendt 'et smagfuldt udstyret lille Hæfte paa 20 Sider.

Tropsfører A. Pedersen fortæller heri om Troppens Dannelse og Aarets Begivenheder. Særligt indgaaende skildres den fornøjelige første Sommerturne 1917, og Hæftet slutter med en Artikel, »Spejde og lytte«, af Hr. Ludvig Bech.

Den nye energiske Tropp har stor Ære af det fiske lille Hæfte.

Meddelelser fra 5te Bytrop 1916-18.

Mere spartansk end de to foregaaende, er 5. Bytrops Beretning fra de to sidste Aar.

Men den er omhyggelig affattet og giver i Telegramstil en Mængde Oplysninger om Troppens Liv og Arbejde i denne Periode.

Spejdernes Marsch-Sang.

Paa Wilhelm Hansens Musikforlag er udkommen »Spejdernes Marsch-Sang« med Tekst af Justitsraad A. Bille-Hansen, og Melodi af Jernbaneassistent W. From-Petersen.

Den er god at marchere efter og siges endog at kunne spilles paa Horn, saa Troppene vil sikkert kunne have Glæde af at skaffe sig et Eksempplar af den.

Musikinteresserede Spejdere bør ikke undlade at stifte Bekendtskab med dette, det første danske Musikstykke for Spejdere.

Møbelforretningen »Palthan«

Telf. 12,370 — Gothersgade 113

Specialitet:

Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

BUDKONTORET

„Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 — Gothersgade 113.

Budcentralen Blaagaard

Alt besorges af voksne Bude.

Telefon 12,305 og Nora 3206 x.

Blaagaardsplads 3.

TH. PEDERSEN

Hvor bor Deres Skomager?

Møllegade 8 — der faar De altid Fodtøjet færdigt til lovet Tid.

Første Klasses Arbejde, første Klasses Materiale giver faste Kunder.

ALTID STORT LAGER AF BRUGT FODTØJ

HUSK: Kun Møllegade 8. F. JOHANSEN

Kakkelovnsmanden

bor

104, Sølvgade 104.

Ring op:

Byen 1102 u.

Chr. Jensen

J. Pedersens Udstyrsmagasin

Billigst Kontant-
og Rate-Betaling

Guldbergsgade 41. Ved C. Christensen

Vi bruger alle D. K. Terninger.

***** AMATØRERNE *****
 køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBROPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

HELLESENS TØR ELEMENT
 Verdens bedste

Køb Deres Brændsel hos

DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (fri Notering), 13567, 13520

Pianoer
Søren Jensen
 Bredgade 33
 Vesterbrogade 13
 Kontant eller
 15-20 & 25 Kr.
 pr. Måned

CLICHEER
 AF ENHVER ART
 BEDST HURTIGST-BILLEGST

A. Dietrich & Jøker
 Cliché Anstalt

Telefon 72.805 Jøker Øst 0140

NYTORV 11-13
 KØBENHAVN

Barnängens
Blæk

faas overalt og
 bruges overalt

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEKUR
PASTILLER
 INDBEHOLDER SUNKER

Mod Hoste og Hæshed
 i Cartons á
35 Bre